

Zdislava

měsíčník litoměřické diecéze

červen 2008

I MARNĚ I ŽALNĚ

I marně i žalně!
– a není o koho se opřít, když
duše hořem se zalyká.
Touha! – Proč v touhu bezustání
se jen nořit, čas když
drahocenný tryskem utíká?

Milovat! ... Koho však? ...
Je zbytečné jen na chvíli,
a věčně to žel možné není.
A v sebe pohlédneš-li?
– zříš, jak stesk i ideály
v nicotu bez rozpaků se mění.

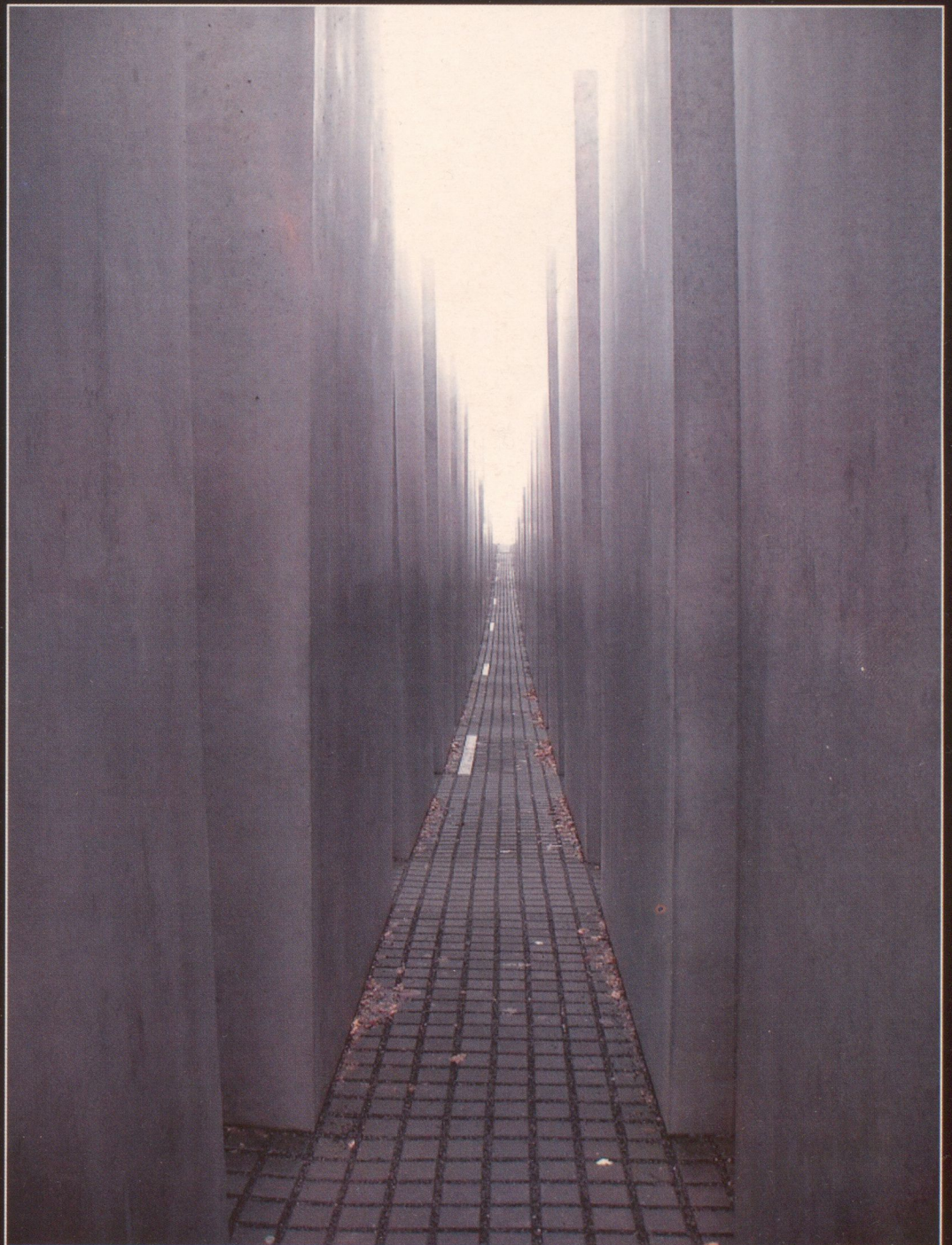
Co vášně?
– sladký jejích van
jen nakrátko tě těší,
sám rozum soud vysloví hrozný.
A život, když hledáš v něm
smysl vyšší, je jenom žert
hloupý a prázdný.

Co víra?
– jež branou je k novému
světu, kde jen radostí se plesá.
Snad opravdu nepůjdeme
k čertu, ale čeká nás spása.

Co naděje?
– bez níž štěstí nelze nalézt,
ta existovat jistě musí.
A jen ona nás může převést
přes propast v říši krásy.

Pak život!
– ten, jež jsem za žert označil,
nebot' bezútěš bezbřehá byla,
by přec jen duši předurčil
pro dobra božsky milá.

*Volně přebásnil na motivy
Lermontovovy básně
Michal Krátký.*

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.
Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa
u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.
I když půjdu roklí šedé smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se
mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. Prostíráš mi stůl před
zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš.
Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všechny dny mého žití.
Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů.

P SVATÝ PAVEL

apoštol národů

Zanedlouho svatý otec Benedikt XVI. slavnostně zahájí rok sv. Pavla. Proč? Vždyť přeci první mezi apoštoly byl Petr, jehož sám papež je nástupcem. Pro odpověď bychom museli zajet do Říma a Svatého otce se zeptat. Myslím, že by se nám to nepovedlo. Bude tedy lépe, když přijmeme nastávající rok sv. Pavla jako výzvu a pozvání k seznámení se s tímto velkým misionářem, teologem, apoštolem...

Na samém začátku však narazíme. Ani přesně nevíme, kdy se Pavel narodil, snad někdy před rokem 10 n. l. v Tarsu, hlavním městě římské provincie Kilikie v Malé Asii. Město to bylo velmi starodávné a kulturně velmi významné. Byl tedy Židem z tzv. diaspory (i když některé staré, avšak nezaručené tradice mluví o tom, že se jeho rodina přistěhovala do Tarsu z galilejské Gischaly). Celá rodina apoštolova byla věrná všem izraelským tradicím a Pavel sám v nich byl pečlivě vychován (později i v Jeruzalémě u Gamaliela).

V Písmu se s Pavlem poprvé setkáváme při kamenování Štěpána, které plně, podle svého svědomí, schvaloval. Ale do jeho života mělo přijít světlo jiného poznání. Je to právě to světlo, které ho sráží k zemi u Damašku – jeho setkání s živým Kristem. Tam se jeho život změnil, to světlo ho proměnilo až do morku kostí. Událost Pavlovy konverze poskytla postupem času jemu samotnému neočekávanou odpověď na starou židovskou otázku: „Je Bůh výlučně Bohem Židů? Není náhodou i Bohem pohanů?“ Když je Pavel týměž Kristem poslán právě k pohanům, aby i tam hlásal „evangelium milosti“, jak můžeme jeho životní dílo nazvat, pak jasně odpovídá: „...ano, je i Bohem pohanů... Vždyť je přeci jenom jeden Bůh, a ten Židy ospravedlní na základě víry, pohany skrze víru“ (Řím 3, 29n). O Pavlově teologii však až někdy příště. Zaměřme krátce svou pozornost na samotnou osobnost sv. Pavla.

To, co se však dovídáme z různých pramenů, nám žádnou grandiózní představu o apoštolovi nepodá, bohužel. Co do popisu vzhledu nalézáme první zmínku v apokryfním textu ze 2. stol. Skutky Pavla a Tekly. Ten líčí Pavla následovně: „Byl to člověk nízké postavy, plešatý, křivé nohy, mohutné tělo, spojené obočí

a trochu vystupující nos.“ Tomuto popisu odpovídá i Pavlova tvář, kterou najdeme v Turecku v jeskyni s nadmořskou výškou 80 m na severní straně Slavičí hory u Efezu. Ve zmíněné jeskyni je apoštol vyobrazen spolu s jedním mužem a s Teklou (mučednicí, v Turecku velmi uctívanou zejména v prvních staletích křesťanství). Jiné popisy sv. Pavla mluví naopak o muži s pěkným nosem, bílé barvy pleti a zdravého vzhledu. Ikonografie nabízí rozličné podoby apoštola Pavla. Ať už byl jaký byl, byl především zapáleným hlasatelem a mužem činu. O tom svědčí jeho četná věznění, ohrožení života, smělost, s jakou vystupoval všude, kam přišel, ale i přísnost a střízlivost života, který vedl. Co nás ale nejvíce musí na osobě Pavlově zaujmout je to, jak dokáže ustoupit do pozadí. On sám o sobě nikdy nepsal nic zbytečného, nepotřeboval se vychloubat, nevíme toho mnoho ani o jeho narození, ani o jeho popravě v Římě. Jeho život měl střed jinde: „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“ (Flp 1, 21) Tento postoj má být pro nás inspirací. Existují totiž i jiné Pavlovy zážitky, které se staly předlohou pro různé apokryfy, např. jeho mystický zážitek popisovaný v 2 Kor 12, 2–4. Jeden z těchto apokryfních textů (ze 4.–5. stol.) popisuje, jak Pavel prochází rájem a peklem, jiný (z 2.–3. stol.) Pavlův výstup s dvanácti apoštoly až do desátého nebe, a mezi křesťany patrně obíhala ještě třetí Pavlova apokalypsa. Tyto texty, byť velmi starobylé (nalezeny i mezi koptickými gnostickými spisy v Nag Hammádí) a do jisté míry svou tajemností přitažlivé však nejsou prioritním odkazem apoštola Pavla. Tím je jeho život v Kristu, pro Krista a s Kristem. Ať je tím pro nás sv. Pavel vzorem, který chceme následovat a také poznávat. V příštím čísle Zdislavy s apoštolem Pavlem nashledanou.

šéfredaktora martina davídka letnice v katedrále sv. štěpána

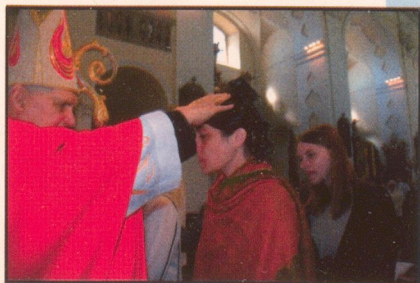
O letošní Slavnosti seslání Ducha Svatého (Letnicích) biřmoval emeritní litoměřický biskup Mons. ThDr. Josef Koukl dvanáct dospělých křesťanů. Vlastnímu biřmování při slavnosti však předcházelo přijetí dvou žen do plného společenství katolické církve, křest dvou dospělých a tří dětí. Biřmování nebyli jenom ti, kteří jsou z litoměřických farností, ale také ti, které jejich duchovní správce připravili k této svátosti a poslali je právě na tuto slavnost do litoměřické katedrály.

Hodinu před slavností biskup Josef prověřil znalosti a připravenost všech biřmovanců, se kterými se setkal v hlavním sále biskupské rezidence. Mnozí se na tyto chvíle připravovali již několik let a osvědčili svou víru také zkouškou nejnáročnější, totiž zkouškou vlastního života.

Připomeňme si, co základního je potřeba bezpodmínečně znát, jak již v roce 1998 připomněl biskup Josef ve směrnicích pro litoměřickou diecézi: umět nazpaměť Otče náš, Zdrávas, Věřím v Boha, tajemství růžence, Desatero Božích přikázání, Patero přikázání církevních, Šest základních pravd, Sedmero svátostí, Dary Ducha Svatého a Sedmero hlavních hříchů. Dále vědět a umět vysvětlit pojem a obsah milosti, svátostí, modlitby, pravd víry a vysvětlení mše svaté a hlavních událostí Kristova života.

Pokud biskup při přezkoušení zjistí nedostatky, takoví nebudou ke svátosti biřmování připuštěni a ke zodpovědnosti bude volán duchovní správce, který jim vystavil potvrzení o jejich přípravě.

Blahopřejeme všem, kdo obstáli a přijali tuto svátost laického apoštolátu nejen v katedrále, ale i jinde v diecézi během tohoto roku a přejeme, aby dary, které křesťané litoměřické diecéze letos dostali, přinesly své nádherné plody pro věčnou zeň.

nástěnka petra hudečka, zástupce šéfredaktora

Od Hospodina vím, že svět se dá změnit jedině láskou.

**KDO JE MEZI VÁMI
MOUDRÝ A ROZUMNÝ?**

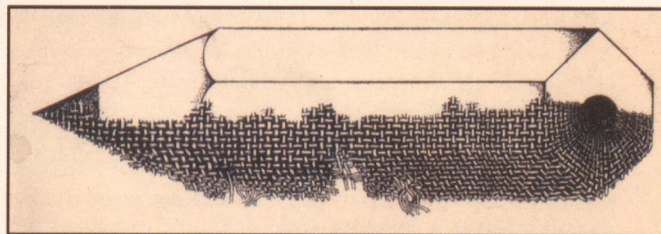
Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost.

Máte-li však v srdci hořkou závist a svárivost, nechlubte se moudrostí a nelžete proti pravdě. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přízemní, živočišná, dábelská. Vždyť kde je závist a svárivost, tam je zmatek a kdejaká špatnost.

Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a bez přetvářky. Ovoce spravedlnosti sklídí u Boha ti, kdo rozšívají pokoj...

Pozdravovat v ústí a lito.

Andělé prosí démoni žádají

jan hrubý

Vítězkou měsíce a autorkou fotografie na titulní straně se v celoroční fotografické soutěži stala Kateřina Horká z Ústí nad Labem. Tričko předám osobně. Podrobnosti o soutěži a hlasování o dalších fotografiích najdete na našem webu. Dále vyhláujeme literární soutěž, malý závdavek – viz pan Krátký, taktéž na titulce.

Přeji dny plné světla. Petr Hudeček

Po převyprávění prorokova příběhu jsme se v minulém čísle krátce věnovali nastíhací souvislosti mezi biblickým Jonášovým příběhem a Ježíšovým zmrtvýchvstáním. Tato souvislost není nějak vykonstruovaná, dává k ní podnět samotný Ježíš. A to ne v nějaké okrajové epizodě, ale v zásadní otázce jeho božského poslání. Ježíš je dotazován na oprávněnost svého neslychaného nároku, že má moc měnit posvátné rituální zákony a že jeho uzdravující moc pochází opravdu od Boha. Jako potvrzení tohoto svého nároku má Kristus veřejně a zjevně vykonat dostatečně průkazné znamení, které jednoznačně jeho božskou moc projeví. A tehdy Ježíš odpovídá: „Pokolení zlé a zpronevěřilé si hledá znamení; ale znamení mu nebude dáno, leč znamení proroka Jonáše“. A „Jonášovo znamení“ vykládá jako předobraz svého zmrtvýchvstání. Ježíš tedy odkazuje jako na důrazný důkaz svého božského nároku na své zmrtvýchvstání. To jednoznačně potvrdí, že v jeho osobě se skrývá samotný Bůh. Nicméně i zmrtvýchvstání bude pro člověka stále „pouze“ znaméním, neboť Kristus jej nedá najevo nějakou všeobecnou nezpochybnitelnou podívanou, ale skrytým a tajemným způsobem, který bude i od bezprostředních vizionářů vyžadovat krok víry. Kromě toho Ježíšovo působení má mnohem hlubší a rozsáhlejší význam, než o jaký se přou jeho protivníci. Nejde jen o Ježíšovy konkrétní činy, které uskutečňuje mezi lidmi, ale o věčně platnou a zásadní skutečnost vykoupění z hříchu a smrti. A zde jistě již nestačí pouhé „důkazy“, ale je nutná veliká víra, která je ochotná na pozadí „nevelikých“ událostí vidět nejmocnější a nejdůležitější zásah do celých dějin tohoto světa. A možná právě proto Ježíš volí jako odpověď obraz, přirovnání, symbol. Jen tak může přiblížit celou hloubku svého poslání a své osoby. Prostřednictvím konkrétního skutku, byť sebemocnějšího, by celé bohatství jeho poselství bylo drasticky ochuzeno. Zamysleme se tedy podrobněji nad Jonášovým příběhem, který má podle Pánových slov osvětlovat božské tajemství jeho osoby a poslání.

Možná přetížíme podstatu Ježíšova srovnání, když budeme postupovat po jednotlivých krocích Jonášova příběhu a srovnávat je s Ježíšovým vykoupěním světa, ale přesto považuji tento postup za oprávněný. Nabízí se zde totiž mnoho krásných a hlubokých souvislostí.

Předně poselství Jonášovy knihy mluví o záchraně. Jonáš se chce „zachránit“ před Božím těžkým úkolem; námořníci na lodi uprostřed bouřičího moře se chtějí zachránit před utopením, ninivští obyvatelé se touží zachránit před Božím hněvem. Celá Jonášova kniha tedy hovoří o touze po záchraně. A nade vším je milující a trpělivý Bůh, který tajemnými a zdánlivě klikatými stezkami tuto záchranu nakonec prosazuje. A to nejen pro někoho, ale pro všechny. Jonáš je osvobozen od svého mylného chápání Boha a je zachráněn od pohlavní jakousi „spravedlivou“ nenávistí. Námořníci jsou zachráněni od smrtelného strachu a od bolestné smrti v hlubinách moře. Ninivští obyvatelé jsou zachráněni od zhoubných následků svého špatného jednání a od Božího trestu. Stejně tak v Ježíšově příběhu se vždy jedná o záchranu. A to především při jeho umírání a vzkříšení. A to opět nejen o záchranu „někoho“, ale o záchranu všech. Záchranu celého světa a jeho dějin od prokletí hříchu a smrti.

Dalším důležitým bodem příběhu proroka je moře. Moře znamená pro bibli říši bezedné hlubiny, temnoty, živel ohrožení, zla a smrti. Moře se v Jonášově příběhu bouří, hrozí záhubou pro všechny lidi, kteří se na něm zrovna plaví. Jediná záchrana před utonutím v bezedných temných hlubinách se nabízí ve svrnutí proroka do rozbouřených vln. Jonáš je vhozen přímo do „chřtánu“ zla a smrti, aby Bůh mohl uklidnit rozbouřené mocnosti těchto hrůz. Stejně tak Ježíš, u něho však již nejen pro určitou skupinu lidí, ale pro celý svět. Podobně jako Jonáš se Ježíš dobrovolně vydává do rukou těch, kteří jej uvrhnou do hlubin zla a smrti. Svým sestupem do této temné říše ji zároveň zbavuje její smrtonosné síly. Rozbouřené ďábelské mocnosti hříchu a smrti se uklidňují při Ježíšově umírání na kříži. Podobně jako Jonáš vítězí Ježíš svou obětí nejvyšší nad úhlavním nepřítelem života – nad hříchem a smrtí.

Zdálo by se, že zde Jonášův příběh dosáhl svého vyvrcholení, ale vyprávění ve své gradaci pokračuje dál. Prorok se po vyvrnutí „velikou rybou“ na souš vrací ke svému původnímu poslání: být prostředníkem Boží záchranu pro „veliké město Ninive“. Jonáš se pohyboval mezi hříšníky, „daleko od Boha“, nyní se navrácí zpět k Bohu, nebo lépe Bůh se navrácí k němu. Stejně tak Ježíš (samozřejmě zde srovnání trochu pokulhává) se ve svém pozemském životě pohybuje mezi hříšným lidem, daleko od Boží milosti. Tato Boží „nepřítomnost“ vrcholí v Ježíšově umírání („Bože můj, proč jsi mě opustil?“). Vzkříšením však se Kristus navrácí plně ke svému nebeskému Otci, naplňuje své poslání pro záchranu lidí.

A v neposlední řadě zásadní výpověď celého starozákonního příběhu: Bůh bezpodmínečně a velkoryse miluje všechny lidi. Miluje celý svět, bez výjimky celé své stvoření. V této lásce je stále připraven „mrhavě a nespravedlivě“ odpouštět, pokud se člověk k němu obrací. Bez ohledu na jeho sebehříšnější minulost. Bůh překračuje jakékoli lidské hranice, které si člověk ve svém strachu z neznámého vytyčuje vůči jiným národům, kulturám, náboženstvím. Miluje všechny a vše, vřdyť vše je jeho dílo, všichni jsou jeho děti. Podobně Ježíš své současníky často šokoval svou univerzální otevřeností vůči všem. Pohoršoval svou shovívavostí vůči veřejným hříšníkům, porušoval rituální předpisy, pokud byly pro některé lidi překážkou v poznání lásky Boží, nerozpakoval se nábožensky oslovovat i cizince, kteří jako pohané přece byli Bohu podle lidského mínění tolik vzdáleni.

Příběh knihy Jonáš je nesmírně krásný a dramatický. Ale nejen to, Ježíš sám si jej vybírá jako předobraz rozhodujících událostí svého vykupitelského díla a tím jako předobraz Boží záchranu celého světa.

prorokův
příběh jako

předobraz

vzkříšení

předobraz

příběh jako

prorokův

příběh jako

předobraz

z

p

ANNO 1010

Posvěcení pramenů Evženie v Klášterci nad Ohří

Město Klášterec nad Ohří a společnost Lázně Evženie a. s. pozvali v sobotu 17. 5. veřejnost na slavnostní zahájení lázeňské sezóny u příležitosti 125. výročí objevení minerálního pramene Evženie. Součástí slavnosti bylo v odpoledních hodinách v lázních Evženie posvěcení léčivých pramenů. Slavnost lemovaná svěží zelení parku, zářícími květy kaštanů a šeříků s kulisou temně šedého nebe přerušila průtrž mračen, která přišla těsně před vysvěcením pramenů. Svěcení se zúčastnil generální vikář litoměřické diecéze Msgr. Karel Havelka (uprostřed), vikářův tajemník Petr Mikula (vlevo) a klášterecký farář Rafal Wala.

Text a foto: Pavel WOLF

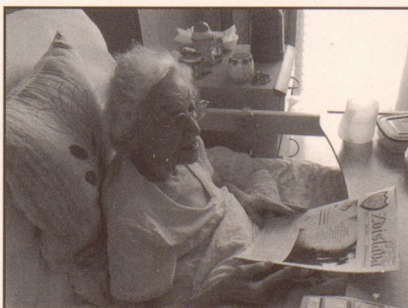

Setkání se Zdislavou

Když jsem vstoupil na pokoj č. 10 v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích, velmi jsem se potěšil. Jeho obyvatelka paní Ludmila Černá z Kladna totiž držela v ruce diecézní časopis Zdislava a velmi pečlivě si ho pročítala. Zeptal jsem se tedy, zda-li bych si ji mohl s tímto časopisem v ruce vyfotit, což mi rád dovolila, protože Zdislavu prý vždy pečlivě sleduje a čte jí ráda, a pak jsem se jí představil: „...otec Martin Davídek...“.

Pak už jsem více naslouchal než mluvil, protože nám Pán Bůh dal jen jedna ústa, ale dvoje uši, a ti, kdo jsou na lůžku potřebují, abychom jim naslouchali. Mají totiž často velmi co říci. Navštěvovat nemocné je jedním ze skutků tělesného milosrdenství, ale často je více obdarován ten, kdo přichází, než ten, kdo je navštíven. Neváhejme nechat se takto obdarovat. A svatá paní Zdislava? Ta tam přichází s námi také. Svatá Zdislavo, oroduj za nás! Těšíme se na setkání s Tebou na pouti v Jablonném v Podještědí.

R. D. Martin Davídek

znamená **ActIv8** povzbudit

Mozaika 2008

Mnohým z vás již určitě padl do oka modrý plakátek s nápisem Mozaika 2008. Jedná se o aktivitu, která chce z kamínků modliteb a malé pomoci poskládat nádherný obraz naší církve, která je v síle Ducha svatého společenstvím, kde má jeden o druhého opravdový zájem.

Mozaika 2008 je veřejnou sbírkou, jejímž cílem je podpořit setkání české a slovenské mládeže ActIv8 na Velehradě (očekává se účast 10 000 mladých) ve spojení se Světovými dny mládeže v Sydney. Sběrka je realizována prodejem kartiček, svatého, v ceně 50 Kč ve farnostech, kostelích a dalších sbírkách je možné se zapojit koupí kartiček, ale také modlitbou za Mozaika 2008 stránky na kterých je mace a také sle-

částky (ten najdete i na týdeníku). Sběrka potrvá až do 31. 7. 2008. Cílem této aktivity není jen snaha materiálně podpořit setkání, ale také podnítit věřící k modlitbě za mládež a celé církevní společenství. Pokud se spojíme a podpoříme dílo, které se chystá, mladí lidé budou mít odvahu se skrze tuto modlitbu a obět vydat do Boží služby s dary jeho Ducha.

Aneta Hrabovská

Pozn.: Účet sbírky: ČSOB, a.s. číslo účtu 219759054/0300. Mozaika 2008 je veřejná sbírka registrovaná podle zákona č. 117/2001 Sb., o veřejných sbírkách.

Modlitba za ActIv8

Ve jménu Otce,

který nás obdařuje láskou skrze svého Syna a který nás darem Světových dnů mládeže zve k aktivnímu životu víry ve společenství církve,

i Syna,

který se nechal z lásky k nám ukřižovat, aby nám přinesl uzdravení a milosrdenství, a který nás učí nést naše kříže s odvahou a nadějí,

i Ducha Svatého,

který proměňuje naše srdce

a dává nám sílu být svědky Ježíše Krista až na konec země.

Prosíme, ať také pouť mládeže na Velehrad

přinese požehnání do života mladých lidí

a podnítí je k obrácení,

aby na přímluvu Panny Marie a pod její ochranou

našli spásu.

Amen.

Nativity

v Děčíně

Co je to za nápad? Všude se teď školy zavírají, a vy chcete otvírat novou? Tak to je jedna z častých reakcí na zmínku o škole, kterou v září letošního roku otevřou jezuité v Děčíně. Škol je přece dost, dětí málo, otvírat nové se tudíž jeví jako holý nesmysl. Ale kolik věcí se už jevílo jako naprosto nesmyslných, ovšem jen do té doby, než byl jejich smysl objeven? K jeho objevení by mohl poněkud přispět i tento článek.

Nativity – zrození. Zrození škol tohoto typu spadá do roku 1971, kdy ve Spojených státech vznikla první škola, jejímž hlavním cílem bylo pomoci nadaným dětem pocházejícím ze sociálně či jinak znevýhodněných rodin; pomoci jim rozvinout to, k čemu mají vlohy, a dokázat svůj talent využít v dalším studiu a v celém budoucím životě. Do dneška se počet těchto škol zvýšil v Americe na šedesát čtyři, počet dětí, které jimi prošly, převyšuje čtyři tisíce. A to všechno přesto, že se jedná o školy, které se musí umět samy o sebe postarat, nejsou nijak zvýhodněny a jejich žáci rozhodně nepatří mezi nějak protežované skupiny dětí...

O nápadu přivést Nativity do severních Čech proběhly první zmínky přibližně před třemi lety. Tehdy začal P. Josef Horehled' vyjednávat s příslušnými úřady v Ústí nad Labem, kde měla původně tato škola sídlit. Ale po dvou letech průtahů, domluv a dohadů nevypadala situace o mnoho lépe než na začátku. Spíš hůř. Hůř z pohledu našeho. Asi ne tak z pohledu Hospodinova. Když se sv. Pavel vydal na svou druhou misijní cestu, nemohl se dostat ani do jednoho z míst, kam chtěl směřovat, vždycky mu v tom Duch Svatý zabránil. Až jednou se mu ve snu zjevil Makedonec s úpěnlivou prosbou o pomoc, načež Pavel usoudil, že ho volá Bůh, a hned se vydal na cestu. V případě Nativity se neobjevil žádný Makedonec, ale pár ochotných aktivních lidí z Děčína, jimž se nápad nové školy zalbil a kteří byli ochotni se o něj zasadit. A tak po pár měsících byla na světě dohoda o odprodeji bývalé ZŠ v Křešicích, kterou od města Děčín odkoupila česká provincie Tovaryšstva Ježíšova. V posledních dnech roku 2007 získala škola schválení od Ministerstva školství. Za dalších několik měsíců se podařilo dát dohromady tým učitelů, pedagogů volného času, ekonomické sekce i zajistit pomoc odborného psychologa.

Ale to hlavní je, pro koho se vlastně toto vše děje. P. Horehled' nazývá Nativity „škola do (ne)pohody.“ Měla by být přístřeškem pro děti, které si té pohody doma nebo mezi svými vrstevníky z různých důvodů moc neužijí. Pro děti z etnických minorit, pro děti z nepříteli dobře fungujících rodin, pro děti z rodin, kde na ně rodiče nemají dostatek času nebo nemohou jejich talent podporovat z finančních důvodů, zkrátka pro všechny, které by i přes své nadání a bez vlastní zavinění mohly mít potíže se studiem a s přijetím na střední školu. Těmto dětem se chce škola plně věnovat, nejen v době povinného vyučování, ale i nad jeho rámec. První výhodou bude malý počet dětí ve třídě – maximum je 13 žáků. Druhou výhodou je odpolední program, který bude každý den pro děti připraven, půjde o kroužky v oblasti hudební, dramatické, sportovní, turistické, výtvarné a rukodělné, vlastivědné, herní, počítačové, mediální, kulturně společenské, podle možností pedagogů a také podle vlastního výběru dětí. Na konci každého odpoledne přijde čas i na „domácí“ úkoly, které si děti napíší už ve škole, aby se pak doma mohly plně věnovat rodině, navíc jim při nich bude opět ku pomoci učitel. Kolem půl šesté bude školní den končit. O prázdninách pak bude dětem nabídnut společný pobyt s náplní sportovní i kulturně – vzdělávací. A na konec, po odchodu na střední školu zůstává Nativity se svými absolventy dále v kontaktu, ochotná jim dále pomoci, kdykoli to budou potřebovat.

Svou činnost plánuje Nativity započít od září tohoto roku. Jelikož se jedná pouze o druhý stupeň ZŠ, počítá se s přijetím pětadvaceti dětí do dvou šestých tříd, výběrové řízení je plánováno na první červnový týden. Zda dokáže onen výše zmíněný „nesmysl“ přetrvat, ukáže jedině čas, jak tomu bylo ostatně vždycky. „Pochází-li tento záměr a toto dílo z lidí, rozpadne se samo...“ Ale pokud ne a pokud za ním stojí někdo vyšší, bude tu pro ty, kdo ho budou potřebovat. A tak vkládáme další osud Nativity do rukou toho, který vše učinil svým mocným slovem, aby se i na ní naplnily Jeho úmysly, které tak neskonale převyšují úmysly naše. Děkuje se za veškeré modlitby, které nám pomohou Hospodinovy záměry odhalit. Fiat voluntas tua...

21. červen 2008

Jan Hrubý

1568 – 1591

Rok svatořečení 1726

Narodil se 9. března 1568 jako syn hraběte Ferdinanda z Gonzagy na rodinném zámku Castiglione u Mantovy v Horní Itálii. Otec chtěl mít ze syna válečníka, matka ho vychovávala ve zbožnosti a bázni Boží. Ve věku deseti let složil Alois jako páže u dvora ve Florencii slib ustavičné čistoty. Silně ovlivněn osobností kardinála sv. Karla Boromejského v Miláně, od něhož Alois přijal ve svých dvanácti letech první svatě přijímání, zrál v něm rozhodnutí vzdát se práv prvorozence na majetek ve prospěch svého bratra Rudolfa, zřici se celého dědictví a sloužit jen Bohu. Přes odpor svého otce vstoupil ve svých 17 letech (1585) v Římě do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova a po dvou letech složil sliby. Všechno své další úsilí věnoval studium a péči o těžce nemocné. Během těžké morové epidemie v Římě se Alois všemožně staral o nemocné, až se nakonec sám nakazil morem. V době jeho nemoci se o něho staral sv. Robert Bellarmin, který později dosvědčil jeho svatost. Alois zemřel 21. června 1591; bylo mu teprve 23 let. Jeho ostatky se nacházejí v kostele sv. Ignáce z Loyoly v Římě. Je patronem mládeže a studentstva. Jeho atributem je lilie, kříž, lebka a růženec.

MISEREOR SUPER TURBAM

RADIO PROGLAS

LITOMĚŘICKÁ DIECÉZE
(97,9 FM z Ještědu)

V rámci pořadu **Všimli jsme si** (pátek v 16 hodin a repríza sobota v 11 hodin) se **6. června** vydáme na poutní místa Evropy Cluny a Citeaux. Cluny bylo kdysi sídlem slavného benediktinského kláštera, v klášteře Citeaux skutečný svatý Bernard z Clairvaux přisnou reformu benediktinské řehole a dal tak vzniknout řádu cisterciáků. Do Burgundska se vypravíme v doprovodu Boženy Rejnušové a Marie Blažkové. **13. června** oslavíme jubileum královéhradecké katedrály. Pořad nabídne souhrnný pohled na kostel (později katedrálu) Svatého Ducha v Hradci Králové, který letos slaví 700 let od svého postavení. **20. června** představíme nakladatelství Kryształ. O ediční práci Bratří kazatelů v Praze ze dozvuje v pořadu studia Kristián. Připravuje Pavel Smolek.

První červnový **Barvínek** (úterý 16 hodin a repríza sobota 9.30) nás zavede do království kulatého krále. Začíná mistrovství Evropy ve fotbale. Rozhovor se zajímavým hostem i pohled do historie evropských šampionátů naladíte jen několik málo hodin před prvním výkopem. **10. června** bude hostem Barvíneku Petra Antlová, která letos v květnu zvítězila v celostátní soutěži akordeonistů.

Kafemlýnek (každé úterý v 9.30) má na červen připravena tato zajímavá témata: **10. června** bude tématem Kafemlýneku Žena a alkohol, **17. června** se podělíme o zkušenosti a nápady jak zvelebit domov a **24. června** nás čeká předprázdninové setkání maminek z Proglasu.

11. června v rozhovoru s Pavlem Huškem představíme činnost YMCY v Ústí nad Labem. **12. června** se podíváme na historii i současnost zámku v Kuníně. **18. června** navštívíme Stojanovu kolej v Olomouci, která nabízí ubytování a duchovní program pro katolické studenty Univerzity Palackého. **Pořady z regionů** vysíláme vždy ve 22 hodin.

4. června bude hostem **Magdazínu** (středa v 9.30, sobota ve 22.10) Vojtěch Vašíček, předseda občanského sdružení Paracentrum Fenix a řeč bude o pomoci handicapovaným **11. června** představí Jana Tesařová knižní novinky z nakladatelství Portál.

Páteční **Oktáva** je určena milovníkům vážné a duchovní hudby. **6. června** přinese pozvánku na „Setkávání“ – nový festival vážné hudby pořádaný v Moravských Budějovicích. **13. června** vás pozveme na besedu se zástupci Pěveckého spolku Svatopluk ze Žďáru nad Sázavou u příležitosti jubilea založení sboru.

Kateřina Šťastná-Bešćecová UMÍŠ V TOM CHODIT?

O hledání spokojeného partnerského vztahu

Mladí lidé ve svém nitru pociťují touhu prožít pravou lásku. A nejen to. Vnímají, že láska je daleko větší než to, co kolem sebe pozorují a co sami mnohdy prožívají. Podvědomě vnímají, že láska má někde své skutečné naplnění. Snad většina lidí má však pocit, že jakmile o tomto tématu hovoří katolíci, vždy jsou to slova plná odsuzování. Jako by církev byla škarohlídem, který lidem nepřeje lásku, a sexualitu dokonce odmítá. Je tomu ale skutečně tak? Mají obavy mnoha lidí (i věřících), že církev na sexualitu hledí nějak „skrz prsty“, skutečně opodstatnění?

Autorka této knížky je mladá manželka a nyní už i maminka a témata jako hledání životního partnera, vztah, chození, láska i sexualita jí vůbec nejsou cizí. Naopak, umí o nich mluvit s přitažlivou lehkostí a otevřeností. Zároveň však představuje životní styl, jenž neodpovídá dnešním „trendům“. Zve mladé lidi na cestu, která je sice náročná a vyžaduje sebezápor, odpovědnost a odvahu, ale jako jediná odpovídá skutečné důstojnosti člověka a vede k pravé radosti ze života. Slova autorky nejsou poučováním, ale předáváním vlastních zkušeností. Nevnučuje, nýbrž zve a s přesvědčivostí ukazuje, že jít touto cestou, i když je někdy těžká, se vyplatí.

Brož., 88 stran, 90 Kč

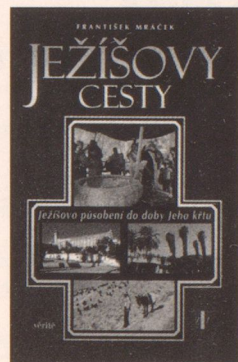
NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ Petrská
9, 110 00 PRAHA 1, tel./fax 222 311 206, 224 818 757.
E-mail: objednavky@paulinky.cz. On-line knihkupectví: www.paulinky.cz

František Mráček JEŽÍŠOVY CESTY

Ježíšovo působení do doby jeho křtu

Kniha zachycuje dosud neznámou Ježíšovu činnost před veřejným vystoupením, to je do jeho křtu v Jordánu. Je založena na vizích

blahoslavené Kateřiny Emmerichové, které jsou stále více podepřeny novými archeologickými a vědeckými výzkumy. Pravdivost jejich vizí nám umožňuje více vníknout do vykupitelské a lidské Ježíšovy činnosti a tím oživovat víru a lépe pochopit smysl Bible, jejíž obsah věřící lidé mno-

hokrát slyšeli, ale již je neoslovuje.

Tato unikátní publikace je doplněna značným množstvím fotografií autora, který zkoumá a ověřuje od roku 1992 místa událostí při svých pravidelných výzkumných cestách do Izraele.

Brož., 167 stran, 90 Kč

NAKLADATELSTVÍ VÉRITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1, www.verite.cz

CHCETE SE DOZVĚDĚT VÍCE O CÍRKEVNÍM ŽIVOTĚ U NÁS A VE SVĚTĚ?

Tiskové středisko České biskupské konference (TS ČBK) informuje na svých webových stránkách www.cirkev.cz o aktuálním dění v církvi doma i ve světě. Nabízí též české překlady dokumentů papeže, Svatého stolce i oficiální dokumenty ČBK. Kromě toho upozorňuje na zajímavé akce, přednášky, pořady v médiích či knihy. Vedle českého servisu zajišťuje i anglické zpravodajství – výběr důležitých zpráv z domova i ze světa. Od začátku června 2008 se na těchto stránkách budou objevovat také rozhovory on-line s významnými osobnostmi církevního života s možností zapojení se do těchto rozhovorů.

Svým čtenářům vycházíme vstříc a upozornění na všechny zprávy jim zasíláme do e-mailových schráněk. Každý pracovní den ráno a odpoledne obdrží zájemci elektronickou poštou krátké anotace všech nových článků. Tato služba je poskytována zdarma, je možné ji kdykoliv zrušit. Tiskové středisko ČBK zaručuje, že e-mailové adresy svých čtenářů nikde nezveřejní ani nepoužije k jinému účelu než k zasílání zpravodaje. Zároveň během dopoledne zasíláme výběr článků s církevní tematikou, které vycházejí v různých médiích (monitoring médií).

Jak je možné si tuto službu objednat? Je to jednoduché – stačí poslat zprávu na adresu tisk@cirkev.cz a napsat, o kterou z jazykových verzí máte zájem – českou či anglickou – a my vás mezi odběratele našeho zpravodaje rádi zařadíme.

Prostřednictvím našeho zpravodajství budete mít okamžitý a bezplatný přístup ke zpravodajství o životě církve v naší zemi i v zahraničí přímo ve své e-mailové schránce a nic důležitějšího vám již neunikne.

Těší nás váš zájem o naši práci a děkuje-me i za názory a připomínky. Díky nim má naše práce smysl.

Areál kostela svatého Václava ve Vysočanech na Chomutovsku

Královské krajské město Litoměřice bylo před třicetiletou válkou goticko-renesančním městem. Když 11. října 1649 opouštěla poslední část švédské posádky město, leželo téměř v troskách. Před obyvateli stál velký úkol obnovy města. Zcela přirozeně se rozvinula nejprve stavební činnost. O rozkvet města se zasloužila celá řada významných stavitelů italských a rétorománských, jejichž příchodu do Litoměřic dalo významný podnět i založení litoměřického biskupství roku 1654. Do významné italské skupiny přišel z Albiola u Comského jezera jako tovaryš asi roku 1657/8 Julius Broggio, jehož příbuzní zde rovněž pracovali. Schopnosti a podnikavost Julia Broggia byly takové, že po příchodu do Litoměřic stál brzy v čele zdejších stavitelů a jeho syn OKTAVIÁN (1670 – 1742) patřil mezi nejvýznamnější architekty baroka v Čechách vůbec. Oba osobitě ovlivnili tvář nejen Litoměřic. Oktavián se věnoval stavbám kostelů a především kostel sv. Václava v Litoměřicích se stal výchozím bodem pro početnou skupinu staveb ve dvacátých letech 18. stol., kdy Broggiova invence vrcholila a kdy vznikl i náš kostel ve Vysočanech. Areál kostela sv. Václava se hřbitovem, zvonící s kaplí sv. andělů strážných a farou vznikl v letech 1726 – 1735.

Nutno podotknout, že farnost Vysočany patřila dlouhá léta pod klášter cisterciáků v Oseku. V pamětní knize se uvádí, že záměr obnovy měl již opat Littwerig – z jeho iniciativy zde vzniklo r. 1713 sousoší připisované F. A. Kuenovi. Stavbu ale zahájil jeho nástupce, a to r. 1726 budováním nového kostela „blíže farní zahrady“. Současně byly odstraněny zbytky kostela staršího, ponechána pouze věž. Oktavián Broggio doložen specifikacemi: spolupracovníci kameník Ing. Reichmann z Oseka, tesař Jan Richter, sochař Jan Edmund Richter z Oseka, malířská a pozlacovačská práce Jan Jiří Wenceli z Duchova. Náklady činily 8923 zl. 42 kr. 1 d. Vybavení kostela pocházelo jak ze starého kostela v Oseku; obraz svatého Václava – od mnicha Ankermanna nebo socha Neposkvrněného Početí Panny Marie na mariánském oltáři, tak odjinud; obraz Spasitele na oltáři svatého Josefa – z Minic. Roku 1872 byla pod vedením stavitele A. Erlera postavena na průčelí kostela věž.

Stavba náleží mezi nej kvalitnější Broggiovy venkovské kostely. Loď je výsledkem značné redukce typu kostela sv. Václava v Litoměřicích. Méně obvyklé je vstupní průčelí (viz portál s náznakem baldachýnu). Brána v ohradní zdi kostela je evidentně variantou zahradní brány v Oseku. Zvonice s drobnou kaplí, která měla typické broggiovské průčelí lemované proláklými svazky pilastrů, byly zbytečně zbořeny v r. 1965 při likvidaci obce. Za kostelem bylo postaveno krematorium.

Oktavián Broggio zanechal severní Čechy po svém plodném životě obohacené o řadu působivých staveb, ovládajících často dodnes své okolí a vtiskujících mu tak jedinečnost.

Fara i kostel byly před rekonstrukcí ve zbědovaném stavu. Nikdo by se nedivil, kdyby se vše srovnalo buldozerem. Díky pochopení litoměřického biskupství, moudrému a citlivému přístupu obecního úřadu a obyvatel Hrušovan, památkářů i umu stavebníků, však byl tento ostrov náboženství a kultury zachráněn. Krajina v průmyslovém centru tak získala jedinečnou, přívětivou a osobitou tvář. Přijďte kostel i faru navštívit u příležitosti tradiční svatováclavské pouti.

P. Jan Kozár (upravil M.D.)

Výročí návratu Palladia země České ve Staré Boleslavi

V letošním roce se ve souměstí Brandýs n. Labem – Stará Boleslav slavilo již 370. jubileum návratu jedné z nejvýznamnějších národních relikvií – Palladia země České. Tato slavnost byla spojená se vzpomínkou na blahoslaveného císaře Karla I. Čestným hostem byl jeho nejstarší syn Dr. Otto von Habsburg.

Tento významný evropský politik, usilující po několik desetiletí o sjednocení Evropy, obdržel dne 2. května letošního roku, v předvečer slavností, za účasti ministra zahraničí ČR, zástupců prezidentské kanceláře a generality ČR a dalších osobností veřejného života, z rukou starosty čestné občanství města.

Druhého dne následovala velkolepá přehlídka historických klubů z Čech i zahraničí v zámeckém parku. Za doprovodu posádkové hudby armády ČR z Hradce Králové předjelo a pochodovalo před čestnými hosty v čele s Dr. Ottou von Habsburg několik set účastníků v uniformách rakousko-uherské armády i krojích z třicetileté války.

Po přehlídce se hosté kočáry přemístili k bazilice Nanebevzetí Panny Marie, kde slavnostní mši svatou celebrouval P. Michal Procházka, staroboleslavský vikář. Mezi dalšími deseti koncelebranty byli zástupci řádů, které měli a mají k Palladiu zvláštní vztah, Redemptoristů, jezuitů, premonstrátů a pallotiniů. Homilii přednesl P. Stanislav Příbyl CSsR, provinciál redemptoristů. Zdůraznil spojení tohoto místa se sv. Václavem i bl. Karlem a jak mnoho se vešlo do osudu českého národa v dobách mezi těmito významnými osobami. Musíme se zamýšlet, nad tím, co si do vínku odnesl národ, jehož novodobá historie vznikla na rozvalinách pobořeného mariánského sloupu. Přímluvy pak byly přednesené česky, německy i maďarsky.

Účastníci mše sv. se mohli poklonit vystavenému Palladiu země české, relikvii pocházející od sv. Ludmily, ke které se utíkali Češi v těžkých dobách. Bohoslužbu doprovázela nádherná a působivá hudba předvedená sborem Collegium Strahoviense, pod Strahovem, pod Roubala, regenschorie premonstrátů na

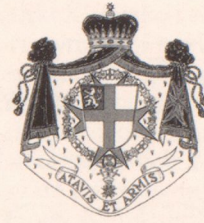
Jako představitel sv. Lazara Jeruzalémského řádu čest být čestnými událostí. Naše delegace Ondřejem Vanke byla v těsné blízkosti Burg, který nás fascinoval v chórových lavicích ní atmosféru bohu velmi silně.

sborem Collegium Strahov. Rytířského řádu lémského jsme měli hosty slavnostních gace vedená baillim kem, KCLJ, CMLJ Dr. Otty von Habsburgem svou vitalitou. jsme pak duchovní služby prožívali

Veliké poděkování za pečlivou a náročnou přípravu i organizaci patří především manželům Novákovým z Brandýsa, kteří pro velkolepou akci získali mnoho dalších obětavých spolupracovníků.

Ing. Antonín Schauer, KLJ, velitel Severočeské delegace Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského-Bohemia

MILITARIS ET HOSPITALARIS ORDO SANCTI LAZARI IN JERUSALEM

Sous la Haute Protection de Monseigneur le Comte de Paris, Duc de France,

Chef de la Maison Royale de France
Protecteur Spirituel, Son Eminence László cardinal Paskai OFM,
Primat Émérite de Hongrie
Magnus XLIX Magister citra et ultra maria, Præceptor Boignaci
S.A.R. Le Prince Charles-Philippe d'Orléans, Duc d'Anjou

VOJENSKÝ A ŠPITÁLNÍ ŘÁD SV. LAZARA JERUZALÉMSKÉHO - BOHEMIA ČESKÉ VELKOPŘEVORSTVÍ

IV. Grand Prieur S. E. comte Jan Dobrzensky de Dobrzenicz
Grand Prieur Émérite S.E. comte Radslav Kinský
Prieur Spirituel S.E. evêque František Lobkowitz, O.Praem.
Prieur Spirituel Émérite S.E. archevêque Karel Otčenášek

R.D.

Mons. Karel Havelka

generální vikář
Dómské náměstí
412 88 Litoměřice

Praha, 14. května 2008

Č.j. 11 / 2008

**Vážený otče generální vikáři,
rádi bychom Vám jménem našeho velkopřevora
Jana hr. Dobrzenského z Dobrzenicz, všech členů
Českého velkopřevorství a zejména členů jeho
Severočeské delegace popřáli pevného zdraví
a mnoha dalších úspěchů při příležitosti Vašich
narozenin, které oslavíte 20. května.**

**Vážíme si vašeho přátelství a ujišťujeme Vás, že
jsme pevně v duchu a modlitbě s Vámi a za Vašimi
nelehkými snahami o co nejlepší správu Litoměřické
diecéze, kterou s Božím přičiněním tak dobře
vykonáváte. Těšíme se, že se i nadále budeme
setkávat nejen při slavnostních, ale také pracovních
příležitostech, zejména v oblastech péče o potřebné
a nemocné.**

S prosbou o požehnání pro náš Řád,

„Atavis at armis!“

Antonín Schauer
velitel Severočeské delegace

Ondřej F. Vanke
bailli Českého velkopřevorství

Redakce časopisu Zdislava
se připojuje ke všem gratulantům.

NESESMILNÍŠ

(Ex 20, 14; Dt 5, 18)

NEZCIZOLOZÍŠ

Šesté přikázání chrání především manželskou lásku.

Z biblického pohledu je lidská pohlavnost „zaměřená na manželskou lásku muže a ženy.“ Toto základní přesvědčení určuje také další souhrnný pohled šestého přikázání vzhledem ke správnému zacházení s pohlavností neprovdaných, osaměle žijících a dospívajících.

Stvořil-li Bůh člověka jako muže a ženu, znamená to, že pohlavní charakter muže a ženy je chtěný, má tedy pozitivní smysl. Bible také ví o hlubokém narušení, které mezi pohlavími panuje od prvotního hříchu, kdy se člověk odvrátil od Boha a dal přednost sám sobě. Život je svatý, byl nám svěřen, ne předán k svévolnému zacházení.

V bibli jsou o člověku dva zásadní výroky: obraz k podobě Boha; není dobře člověku, aby byl sám. Spojení doplňujících se bytostí (člověk je učiněn jako muž a žena) nepřináší jen psychologické plody (překonání samoty), ale i ontologické (vznik nového života). Z toho plynou pro člověka dva úkoly:

- a) dát a přijmout společenství a
- b) přijmout jeho důsledky (spolutvůrce nového života).

Manželství je plodem Božího stvořitelského řádu – tento řád není dovoleno porušovat. Porovnáním různých míst nás Bible učí, že řádným místem pro pohlavní život člověka je právě manželství. (Lv 18, 1–30; Ex 22, 15; Dt 22, 14)

Sv. Pavel mluví o těle jako o chrámu Ducha svatého.

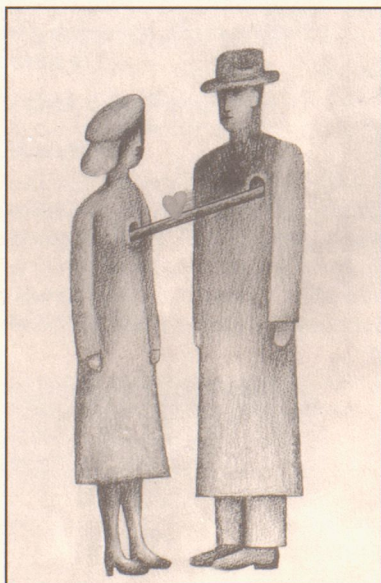
(1 Kor 3, 16) A dále říká v 1 Kor 6, 9, že smilníci a cizoložníci nedosáhnou Božího království. **Písmo poučuje o tom, že:**

1. Věci mezi mužem a ženou mají původ ve Stvořiteli a jsou tedy dobré.
2. Mohou však být zneužity až ke zradě na pravém vztahu k Hospodinovi a je tedy nutné je užívat v souladu s vírou v něho a s řádem stvoření.
3. To, že nejsou rozhodně špatné, neříká, že jsou pro každého vhodné. Mohou být vytlačeny jinými hodnotami; platí ovšem, že ne každému je dáno.

Sexuální aktivita se u člověka odehrává jinak než u živočišstva, v rámci osoby. Člověk nechce být přijat druhým jako předmět. Taková redukce se může projevit jako vážné zranění partnera.

Člověk nevyhnutelně nepodléhá vnitřnímu tlaku, není proti němu bezmocný, a to zpravidla i v sexuální oblasti.

Poznávat člověka druhého pohlaví za účelem případného manželství znamená poznávat ho také v mimosexuální oblasti. Platí, že čím dříve sex, tím zastřenější pohled na ostatní stránky

ilustrace Jan Hrubý

druhého. („Není-li sex, nemáme si co říci.“) Navíc může taková praxe vést k ukvapeným sňatkům. („Když už jsme tak daleko, nebylo by přece slušné se rozejít.“)

Stud je úkaz nezávislý na výchově, nutí k skrytí sexuálního, a to i dovoleného. Je rozšířen po celém lidstvu, týká se obou pohlaví. Plyne z přesvědčení, že osobnostní setkání dvou bytostí by bylo rušeno přítomností třetích osob. Je hrozný hřích krást člověku jeho potřebu intimity.

Jednotě lidské osoby odpovídá zapojovat do vztahu obou pohlaví nejen tělesnou, ale i duševní stránku. To vedlo k vytvoření příslušných pojmů: sex se týká tělesné oblasti, eros tělesně-duševní oblasti s důrazem na duševní stránku, filia se týká přátelství. Speciálně novozákonní pojem agapé se týká duchovní lásky zejména božsky proniknuté, omilostněné. Hranice mezi výrazy však nejsou ostré.

Totálnost vztahu dvou lidí různého pohlaví v tělesné oblasti vede nejen k požadavku zapojení ostatních složek člověka zde a nyní, ale i k požadavku trvalosti (časový rozměr) a také výlučnosti. Nároky tedy přesahují do sociální oblasti, která samozřejmě nemá být ze setkání obou pohlaví vyňata. **Trvalost a výlučnost, registrovatelná společností, vyžaduje institucionalizaci.** Je výrazem nezralosti osoby, odmítá-li ocenit právní stránku vydařeného (výlučného a trvalého) vztahu, jejímž výrazem je manželství.

Každý člověk, ať jsou jeho schopnosti a omezení jakékoli, se podílí na společném lidství. Má jedinečnou a posvátnou hodnotu a má stejnou důstojnost a stejná práva. (...)

Lidé s mentálním postižením mají často schopnost spontaneity, úžasu, pravdy a přijetí. Ve své bezbrannosti a křehkosti mají dar dotýkat se srdcí a vyzývat k jednotě. Jsou také pro společnost živou připomínkou podstatných hodnot srdce, bez nichž vědění, moc, i veškeré jednání ztrácí smysl a míjejí se svým cílem.“

Jean Vanier, zakladatel hnutí Víra a Světlo

Přijměte pozvání na

POUŤ Hnutí VÍRA A SVĚTLO

pro lidi s mentálním postižením, jejich rodin a přátel otevřenou pro všechny, kteří by nás chtěli potkat

KDY
8.6.2008
KAM

Kaple svaté Faustýny a Božího Milosrdenství

Sraz náměstí Nové Město na Moravě 12 hodin (před poutí je možné se posilnit obědem v restauraci a prohlédnout město). Společně půjdeme do Slavkovic (cca 6 km), kde bude od 14.45 hodin mše svatá.

Nezapomeňte dobré boty, pláštěnku, dostatek pití na cestu, případně nějaké dobrůtky pro kamarády či karmatku na sednutí. Po pouti bude možné odjet z nedaleké vlakové zastávky Veselíčko nebo Radňovice či pokračovat pěšky např. do Žďáru nad Sázavou (Zelená Hora, zámek, muzeum knihy...).

Kontakt – www.viraasvetlo.evangelnet.cz,
email: viraasvetlo@centrum.cz,
telefon: 608 944 718 nebo 731 402 643

Svatovojtěšská pouť v Počaplech

Vsobotu 26. 4. 2008 se konala tradiční Svato­voj­těšská poutní mše v kostele sv. Vojtěcha v Počaplech u Terezí­na. To by samo o sobě nebylo nijak udivující, ale jednu velkou prioritu oproti dosavadním poutím přeci jen měla. Na základě papežského dokumentu Sumorum Pontificum z loňského září byla zde poutní mše svatá v starobylém katolickém ritu podle misálu z r. 1962. Tedy mše svatá tak, jak ji znali naši otcové a která nám vychovala naše světce.

Celebrantem a kazatelem byl P. Jan Gerndt z Prahy-Uhřetěvesi, mši svatou doprovodil litoměřický chrámový sbor. Po mši svaté bylo agapé na farním dvoře, děti hrály loutkové divadlo a také zpřijemnilo sobotní odpoledne přednesem několika lidových písniček s doprovodem houslí. Tečku za poutním programem udělala přednáška Mgr. M. Semína na téma „Katolická rodina a oběť mše svaté“. Jak se později vyjádřil jeden z poutníků, zajeli jsme při této pouti v pravdě na hlubinu.

Jako varhaník bych se chtěl na chvíli zastavit u chrámové hudby.

Současný papež Benedikt XVI. jako velký ctitel klasické chrámové hudby jistě při vydávání svého Motu Proprio myslil i na to, aby se církevní hudbě opět dalo její místo, aby se kromě chorálu, vlastního zpěvu západní Církve, oprášily všechny ty mše, graduale, offertoria různých slohových období. Tato díla od mistrů všech dob byla složena k přímé oslavě Boha při mši svaté a Církev také i jako šířitelka kultury vždy znala hodnotu a sílu hudby jako mocného evangelizačního prostředku. Všechny ty slavné i méně slavné autory – Brixio, Haydna, Mozarta, Rybu, Führera, Reimanna, Picku, Říhovského atd. inspirovala k napsání jejich skladeb právě ona zmiňovaná a dnes poněkud do ústraní odsunutá liturgie, kterou si papež přeje znovu oprášit a nadále zachovat nám i dalším generacím.

Na závěr se sluší poděkovat, na prvním místě Pánu Bohu za všechny milosti, které nám dává, a dále otci Radimu Valíkovi OSB z Počapel za organizaci Svato­voj­těšské pouti a veškerou průpravu k naší starobylé liturgii.

Pro zájemce o liturgii podle misálu z roku 1962 uvádím, že v kostele sv. Vojtěcha v Počaplech u Terezína je tato mše svatá každou neděli v 16.30 hodin. Každý je srdečně zván.

Jaroslav Pulda, Litoměřice

1707 - 2007

LORETA RUMBURK OLTÁŘE V KAPLÍCH LORETY V RUMBURKU JSOU PAMÁTKOVĚ CHRÁNĚNÉ

Ministerstvo kultury ČR vyhlá­si­lo oltáře v kaplích ambitu kolem loretánské kaple v Rumburku za kulturní památku. Samotná loretánská kaple s ambity je památko­vě chráněna od roku 1964.

Novou movitou kulturní památkou se staly čtyři oltáře – Panny Marie Lurdské, sv. Josefa, Nejsvětější Trojice a oltář Jezulátka. Čtyři oltáře byly vyrobeny postupně v letech 1754 až 1931. Podle Ministerstva kultury se jedná o původní umělecky i historicky hodnotné vybavení kaplí. Tím, že byly prohlášeny za památku, se zvýšila architektonická hodnota rumburského loretánského areálu.

Podnět k prohlášení oltářů v kaplích ambitu kolem rumburské Lorety dal Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ústí nad Labem. Vlastní rozhodnutí o prohlášení za památku bylo vydáno po jedenácti letech. „Prohlášením oltářů za movitou kulturní památku se zdůraznila historicko-výtvarná hodnota sakrální výbavy rumburské Lorety a usnadní se cesta k její nutné obnově,“ uvedl Petr Diviš z úseku státní památkové péče Městského úřadu v Rumburku.

Obnova nejsevernější loretánské kaple v Evropě a mariánského poutního místa v Rumburku je podpořena z Programu záchrany

architektonického dědictví Ministerstva kultury ČR. Nemovitá kulturní památka tvoří jeden celek s bývalým kapucínským klášterem a o její záchranu od roku 1995 usiluje vlastník objektu, Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk. „Dokončení záchranných prací se odhaduje na rok 2010, ale definitivní termín závisí na množství získaných finančních prostředků. Zatím se zde provedly záchranné práce za 17,9 mil. korun, na něž přispěl stát, Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk, Biskupství litoměřické a Město Rumburk,“ uvedl páter Jozef Kujan ze salesiánské komunity, která spravuje římskokatolické farnosti v Rumburku a okolí.

Výjimečná rumburská kulturní památka Loreta oslavila v roce 2007 tři sta let od dostavby a vysvěcení. Navštívit ji přišlo na šest tisíc návštěvníků. „V rumburské Loretě se aktuálně návštěvníci mohou až do 17. 5. 2008 seznámit s výstavou barevných fotografií národních parků Venezuely a prodlouženou výstavou Historické liturgické oděvy. V pátek 23. 5. 2008 se odehraje 2. loretánská noc. V rámci 4. ročníku celorepublikového Festivalu muzejních nocí 2008 bude tento den rumburská kulturní památka přístupná ve večerních hodinách,“ řekla průvodkyně Barbora Hildebrandtová.

Klára Mágrová,
koordinátor projektu

Životní výročí

Není mnoho kostelů v naší vlasti, kde vykonává činnost varhaník 55 let, jako je tomu v Bozkově, starodávném mariánském poutním místě naší diecéze. Ve zdejší farnosti a poutním chrámu Navštívení Panny Marie je jím pan Jiří Kurfiřt, který oslavil 18. května své osmdesáté narozeniny. Již jako 15letý se zaučoval hře na varhany a po absolvování turnovského gymnázia v roce 1947 se vzdělával na pražské konzervatoři i v hudební skladbě a sbormistrovství. Po absolvování dvouleté vojny v roce 1952 začal působit jako učitel hudby a od roku 1953 až dosud je ředitelem kůru, ale hlavně sbormistrem a zároveň dirigentem, který pravidelnými týdenními zkouškami dovedl zdejší sbor, bohužel málo početný, k důstojné úrovni.

Za ta léta je počet jejich vystoupení při bohoslužbách značný, ročně kolem třiceti. Teoretická příprava byla předpokladem pro některé jeho drobnější skladby na náboženské texty, hlavně ale při zhudebnění textů Václava Renče s vánoční tematikou; uvádí se zde o půlnoční mši již po několik let. Zhudebnil též i vlastní báseň oslavující řeku Jizeru. Jiří Kurfiřt působí ještě dnes jako učitel hudby a hudbě se profesionálně věnuje i jeho syn Jiří jako ředitel ZUŠ v Semilech, sbormistr pěveckého sdružení Jizeran a toho času i regenschori v děkan­ském chrámu sv. Petra a Pavla v Semilech. Absolvoval konzervatoř v Teplicích. Dcera Růžena, provdaná Pernecká (též za učitele hudby) absolvovala konzervatoř v Praze a též vyučuje hudbě v Semilech a v Bozkově.

Místní duchovní správa, členové sboru a farníci přejí panu řediteli kůru do dalších let zdraví a Boží požehnání a děkují mu za jeho dosavadní činnost.

Stanislav Hlava

ZAHÁJENÍ PRAVIDELNÉ LODNÍ DOPRAVY NA LABI

1. 5. 2008 LITOMĚŘICE – LODNÍ NÁMĚSTÍ

ŽEHNÁNÍ PLAVIDLA

Dne 1. května 2008 se uskutečnila historická první plavba lodi pravidelné lodní dopravy po Labi po šedesáti letech na trase Litoměřice – Roudnice nad Labem, Litoměřice – Ústí nad Labem. Slavnostní zahájení se konalo na Lodním náměstí v Litoměřicích od 9.00 hodin. Počasí bylo uplakané a ne příliš povzbudivé – vypadalo to, že bude každou chvíli pršet.

K zahájení došlo na palubě lodi Porta Bohemica kotvené u přístavní hráze, kde se konala od 9.00 tisková konference pro akreditované novináře s hejtmánem Ústeckého kraje Jiřím Šulcem, ministrem zemědělství Petrem Gandalovičem, ministrem pro evropské záležitosti a místopředsdou vlády Alexandrem Vondrou, náměstkem primátora města Ústí nad Labem Radkem Vonkou zastupiteli města Litoměřice starostou Ladislavem Chlupáčem a místostarostou Jaroslavem Tvrdíkem. Pozván byl i ministr pro místní rozvoj Jiří Čunek, ten však na zahájení nedorazil. Na slavnost byli pozváni také zástupci organizací a starostové obcí na Labi, zástupci vinařství a privátních společností cestovního ruchu a další zástupci veřejného života.

Z reproduktorů mezitím bavila přítomné další hosty, kteří si během tiskové konference nepřístupné veřejnosti mohli prohlédnout výstavku historických fotografií lodní dopravy na Labi v přílehlém stanu, hudba Kapitána Kida. V tomto stanu bylo také připraveno malé pohoštění – kuličky z kynutého těsta obalované v moučkovém cukru, tvarohové a makové koláčky, káva a čaj. Krom toho zaujalo přítomné hosty i vystoupení mažorettek z Domu dětí a mládeže Rozmarýn v Litoměřicích.

Slavnostní proslovy zahájil místostarosta Jaroslav Tvrdík, který celou akci inicioval. Ve svém proslovu shrnul proces opětovného obnovení pravidelné lodní dopravy na Labi od myšlenky až po samotnou realizaci projektu, ke které hlavní měrou přispělo město Litoměřice a Sdružení obcí na Labi. Vznikla tak Labská paroplavební společnost, která je obnovou dávné tradice, kdy na Labi pluly parníky. Jedná se příspěvek k ob-

nově a rozvoji turistiky, cykloturistiky a vinařství na Labi, které zažívají renesanci. Pro loď byl zvolen příznačný název PORTA BOHEMICA. Prozatím bude loď stavět v šesti přístavech a přístavních molech, a to v Roudnici nad Labem, Litoměřicích, Lovosicích, Píšťanech, Velkých Žernosekách a Ústí nad Labem-Vaňově. Plánovány jsou i další zastávky na trase v místech, kde prozatím nejsou vystavěna přístavní mola. Pravidelné plavby této lodi budou zahájeny dne 8. května 2008. Počítá se i s možností pronájmu lodi a její plavby pro soukromé účely (jako jsou svatby, firemní či soukromé večírky), ale i příležitostné zábavní plavby s ohňostrojem, plavby při západu slunce a podobné atraktivní výlety. Plánuje se časem trasu protáhnout až do Drážďan. Na palubě se budou podávat místní vína a speciality. Místostarosta Tvrdík na závěr svého proslovu poděkoval všem spolupracovníkům, kteří se na realizaci tohoto projektu podíleli.

Poté se po skončení tiskové konference osobnosti našeho veřejného života přesunuly na vytvořené pódium a přibližně v 9.30 začalo slavnostní zahájení s proslovy a slavnostním požehnáním lodi emeritním biskupem monsignorem Josefem Kouklem.

Druhým řečníkem byl starosta města Litoměřice, pan Ladislav Chlupáč, který připomenul, že se znovu vydáváme po cestě, kterou vyšlapali naši předkové. Myšlenka obnovy lodní dopravy již žila několik let, před dvěma lety byla zprovozněna první loď Ariel. Zdůraznil a poděkoval za perfektní spolupráci s Povodím Labe, jenž na slavnosti zastupoval pan ing. Jindřich Zídek. Poděkování patřilo i panu Julákovi, majiteli lodi, který s panem Svobodou tuto loď technicky připravili pro pravidelnou přepravu cestujících. Poděkoval také panu Jaroslavu Tvrdíkovi za vypracování a realizaci celého projektu.

Třetím řečníkem byl místopředseda vlády a ministr zahraničí pro evropské záležitosti pan Alexandr Vondra. Ten

se omluvil, že pro dnešní den odložil kravatu. Zmínil skutečnost, že lodní doprava nemůže konkurovat jiným druhům dopravy, ale může konkurovat v oblasti cestovního ruchu a výletnictví v tomto krásném kraji. Každé začátky jsou těžké a je třeba tuto trasu dostat do evropských médií.

Čtvrtým řečníkem slavnostního zahájení byl hejtman Ústeckého kraje, Ing. Jiří Šulc. Ten ve svém proslovu zdůraznil, že pro něho je tato oblast nejkrásnější částí republiky, Litoměřicko je skutečná Zahrada Čech. Zahájení pravidelné lodní dopravy přispívá spolu s akcí Vinařské Litoměřice ke vzkříšení dávných tradic a vinařství na Labi. K tomuto krásnému panoramatu lodní doprava neodmyslitelně patří. Hejtman zmínil, že sám má jako vodák, co sjezd všechny české řeky, velice blízko. Je proto třeba vypravovat o tomto kraji a možnosti výletu na lodi všem známým a příbuzným a věříme, že bude tato doprava vzkvétat. Sluníčko i ve chvíli proslovu vyšlo, takže doufejme, že

se sluníčko bude na lodní dopravu vždy usmívat. A prosíme pana monsignora Koukla, aby se „tam nahoře“ přimluvil za dobrou vodu.

Pátým řečníkem byl emeritní biskup monsignor Josef Koukl, který se dostavil za účelem slavnostního požehnání plavidla. Doprovázel jej farní vikář katedrály sv. Štěpána P. Martin Davídek.

Ve svém projevu otec biskup Josef zmínil, že voda je nevypočitatelný živel a doplnil: „Budeme prosit o Boží požehnání pro loď, aby v klidu a pořádku brázdila řeku Labe.“ Jak to napsal Matouš Levy před 2000 lety. Prosme tedy našeho pána Ježíše Krista: „Pane, doved' nás k cíli, chraň nás před každým nebezpečím, stůj při nás v bouřích tohoto světa.“

Poté byli pozváni starostové měst Lovosice, Litoměřice, Roudnice n. L., náměstek primátora města Ústí nad Labem a hejtman ke slavnostnímu přípitku

u lodi a hejtman Šulc pokropil loď šampaňským.

Začalo vykukovat sluníčko. Hosté byli pozváni na palubu lodi. Loď vyplula asi v půl jedenácté směr Roudnice nad Labem. Během plavby měli příležitost seznámit se a popovídat si o věcech veřejných i obyčejných soukromých zážitcích.

Během plavby bylo v podpalubí přichystáno občerstvení formou švédského stolu se všemi nerozmanitějšími dobrotami teplé, studené, sladké i slané kuchyně, včetně rozmanitých nápojů a vín. Na palubě vládla dobrá nálada a během cesty se účastníci dozvěděli spoustu zajímavého.

Účastníkem plavby byl i štáb České televize – pan redaktor Jan Stuchlík a jeho kameraman, kteří během cesty točili reportáž a rozhovor s hejtmanem a dalšími členy posádky.

O dobrou náladu se během celé cesty staral pan heligonkář Pavel Vlk z Ústí nad Labem (v kostkované vestě a čepici).

Seznámili jsme se s manželkou majitele lodi paní Julákovou. Vyprávěla o tom, jak tuto loď, na které jsme se plavili, provozovali s manželem dva roky na trase Děčín – Hřensko, ale kvůli nedostatku vody po velkou část roku museli vloni toto podnikání ukončit a přejít na tuto trasu Litoměřice – Roudnice, Litoměřice – Ústí nad Labem. Loď bude kotvit v Litoměřicích.

Otec Davídek nám zase během cesty vyprávěl o kostelích a kapličkách, které jsme míjeli v jednotlivých obcích na obou březích Labe. Míjeli jsme kostel sv. Vojtěcha v Počáplech – tudy Vojtěch cestoval z Libice do Magdeburgu v patnácti letech roku 972 a po 9 letech studií se tudy zase vracel po Labi zpět jako promovaný student. Zdá se, že se tehdy zastavil v Litoměřicích a jednu noc zde přespal. Dále to byly kostel sv. Matouše a Panny Marie v Kopistech, kaple sv. Anny v Nučnickách a kostel sv. Kateřiny Alexandrijské.

Pan Zídka ještě doplnil, že svatý Vojtěch je patronem plavců a P. Davídek se přiznal, že dnešní plavbu zasvětil svatému Vojtěchovi.

Během plavby jsme pak při průjezdu zdymadly v Českých Kopistech dostali přednášku od pana ředitele Povodí Labe Zídka o funkci a historii vodních děl na Vltavě a Labi. Říkal, že s budováním zdymadel a děl se na českých řekách začalo ještě za Rakouska-Uherska, konkrétně v Troji, kdy císař zahájil funkci prvního vodního díla. Od té doby se postupovalo s výstavbou dále až na řeku Labe.

V návaznosti na to pohovořil ministr Gandalovič o problematice přehrady Heřminovy v návaznosti na ekologické a sociální problémy, které v nedávné době s obyvateli této oblasti řešil.

Do Roudnice nad Labem jsme dopluli asi v půl jedné. Na břehu stály průvodce mávajících lidí. Loď v přístavu přivítala žesťová jazzová kapela a vystoupení mažorettek. Následovalo „vyloďení“

zástupců veřejného života a jejich proslovy včetně úvodního slova pana starosty města k obyvatelům města Roudnice. Připraveno bylo i pohoštění a přípitek v přístaveném přístřešku.

Cestu zpět do Litoměřic jsme absolvovali v menším počtu, jelikož jak štáb ČT, tak nejvyšší představitelé státu se rozjeli do svých domovů či za dalšími svými povinnostmi. Zpáteční cestu jsme strávili s farním vikářem katedrály sv. Štěpána a tiskovým mluvčím litoměřické diecéze panem R. D. Mgr. Martinem Davídkem v rozhovorech o duchovních i světských záležitostech. Vyměnili jsme si telefonní čísla a přijali jsme pozvání k návštěvě biskupské rezidence v Litoměřicích.

V závěru plavby jsme v Litoměřicích poděkovali jménem obcí Litochovice a Prackovice za pozvání a pochválili jsme je za práci, kterou celé akci obětoval.

Loď Porta Bohemica připlula do Litoměřice okolo půl čtvrté. V 16 hodin ji čekala plavba opačným směrem na trasu Litoměřice – Ústí nad Labem. V plánu byla i veselice na jezeře v Píšťanech, kde se v přístavu Marina chystal slavnostní noční ohňostroj. Pravidelné plavby lodi byly zahájeny od 8. května 2008, kdy byl vytvořen i pevný jízdní řád po obou zmíněných trasách. Obec Litochovice čeká ještě práce na získání prostředků a vybudování přístavního mola, což by mohlo do obce přinést oživení cestovního ruchu. Podmínkou však je perfektní fungování restauračních, popřípadě i ubytovacích zařízení, aby měla obec co přichozím výletníkům nabídnout. Děkuje tímto starostovi a sekretariátu obce za důvěru a příležitost zúčastnit se této zajímavé a historické akce.

*Mgr. Andrea Svobodová Křešová
Kronikářka obce Litochovice*

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

KATOLICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA

Celoživotní vzdělávání – program

KATECHETICKÝ KURZ

Na základě Řádu celoživotního vzdělávání Univerzity Karlovy v Praze a Řádu celoživotního vzdělávání Katolické teologické fakulty tímto vyhlašuji „Katechetický kurz“ a stanovím tyto podrobnosti o jeho konání:

1. Program celoživotního vzdělávání „Katechetický kurz“ – č. kurzu 108 (dále jen „program“) uskutečňuje Univerzita Karlova v Praze – Katolická teologická fakulta (dále jen „fakulta“) ve spolupráci s Katechetickým střediskem Arcibiskupství pražského (dále jen „Katechetické středisko“).
 2. Program je koncipován jako dvouletý vzdělávací cyklus pro získání základních kompetencí pro katechety a učitele náboženství se zaměřením na děti školního věku, mládež a dospělé.
 3. Program je uskutečňován prezenční formou v sobotu, obvykle jednou za 14 dní od 9.00 do 16.00. Součástí kurzu jsou řízené katechetické praxe.
 4. Podmínky k přijetí jsou: ukončené středoškolské vzdělání s maturitou; přijatý křest a biřmování; podaná přihláška s doporučením příslušného duchovního správce.
 5. Přihláška se podává na přiloženém formuláři studijnímu oddělení fakulty do 31. 7. 2008. Fakulta si vyhrazuje právo program neotevřít v případě počtu přihlášek menšího než 20.
 6. K přihlášce uchazeč doloží:
 - a) kopii maturitního vysvědčení (nemusí být ověřená),
 - b) potvrzení o přijetí křtu a biřmování,
 - c) doporučení duchovního správce (viz příloha).
 7. Přijati budou všichni zájemci, kteří splňují požadované předpoklady ke studiu.
 8. Termíny výuky budou vyhlášeny zvláštním harmonogramem na začátku září 2008, výuka se koná v sídle fakulty (Tháškurova 3, Praha 6) a garantem programu jsou: Bc. Dan Pikálek (Katechetické středisko) a Dr. Vojtěch Eliáš (fakulta).
 9. Program je úspěšně zakončen účastí na minimálně 75 % výuky, splněním všech studijních povinností (semináře, úkoly, praxe, testy, zkoušky) v řádných termínech, obhajobou závěrečné písemné práce a složením závěrečné komisionální zkoušky.
 10. Po úspěšném zakončení bude vydáno osvědčení, které je součástí odborné kvalifikace učitele náboženství ve smyslu zákona č. 563/2004 Sb. o pedagogických pracovnících (§14, písm. c).
 11. Poplatek za celý dvouletý kurz je stanoven na 7 700 Kč za jednoho účastníka. Tento poplatek musí být uhrazen před zahájením kurzu na účet č. 32034061/0100, variabilní symbol je prvních šest číslic Vašeho rodného čísla, specifický symbol 108. Zaplacení musí být doloženo nejpozději v den konání 1. setkání. Při neúčasti na kurzu se poplatek nevrací.
- prof. PhDr. Ludvík Armbruster, děkan*

DOMINIKÁNSKÁ TEOLOGICKÁ DÍLNA 2008

V prvním prázdninovém týdnu, ve dnech 30. 6. – 4. 7., se již tradičně uskuteční v Praze u svatého Jiljí (Husova 8, Praha 1) Dominikánská teologická dílna s názvem

NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM.

Vedle bohoslužeb budou připraveny např. adorace, přednášky, diskuse a exkurze. Přihlásit se můžete do 15. 6. Praha: Od pondělí 30. 6. do pátku 4. 7. budou přednášející spolu s účastníky trávit čas s tím, koho církve vyznává jako Pána a Dárce života.

Působení Ducha Svatého v církvi, lidské vztahy jako obraz Nejsvětější Trojice – to jsou některá z témat přednášek, které budou doplněny lektorovanou exkurzí, možností účasti na mši svaté, liturgii hodin a adoraci. Prostor bude vyhrazen i diskusím a prohloubení přátelského společenství.

Program a více informací bude uveřejněno na www.op.cz, pro zájemce je možné zajistit ubytování a stravování. Dílna je koncipována jako celek, je však možné navštívit i jednotlivé přednášky.

Kontakt pro přihlášky do 15. 6.:

P. Tomáš Pospíšil OP
tel.: + 420 731 402 663
e-mail: tomas@op.cz

Škapulíř (od latinského slova *scapula*, lopatka) označuje původně část oděvu – vlastně pruh látky splývající přes prsa dolů jako zástěra a na zádech přes lopatky – běžnou součástí řeholního šatu nejen u karmelitánů. Legendy říkají, že pozdější generální převor karmelitánského řádu sv. Šimon Stock (13. stol.) prosil patronku Karmelu Pannu Marii, aby zprostředkovala řádu nějaké privilegium: uznání autoritou církve vzhledem k tomu směru, kterým nyní jde (příklon k žebravým řádům). Maria se mu zjevila, ukázala mu na škapulíř a řekla:

Hoc tibi et tuis privilegium

in hoc moriens salvabitur

(To je privilegium tobě a tvým. Kdo zemře oděn tímto oděvem, bude spasen.)

Poutní místo

Panny Marie Karmelské v ROŽĎALOVICÍCH

Ve vikariátu mladoboleslavském nalezneme malebné poutní místo, obklopené vesnickými domky, lesy a rybníky, poutní místo Panny Marie Karmelské – „Škapulířové“ – Rožďalovice.

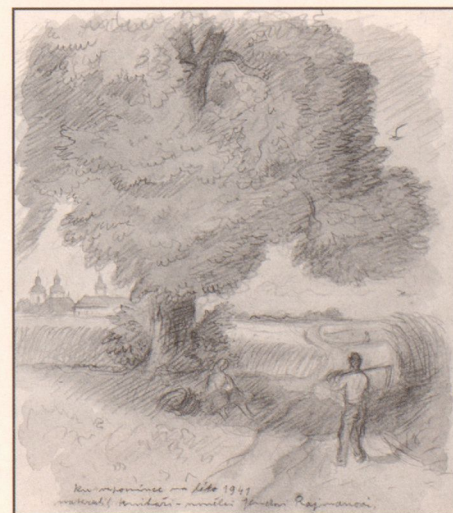
Město se dnes rozkládá kolem malého trojúhelníkového náměstí s mariánským sloupem z r. 1718. Když bylo v témže roce 1718 založeno škapulířové bratrstvo Panny Marie Karmelské, nestačil gotický kostelík sv. Havla vzrůstajícímu počtu poutníků. Tehdejší pán Václav Josef hrabě z Valdštejna dal proto postavit v letech 1726–1733 kostel nový. Původní gotický kostelík byl vestavěn napříč do většího barokního, který je tak netradičně orientován ve směru sever-jih. Na jižním, hlavním průčelí kostela můžeme spatřit sochy svatého Josefa, Petra, Pavla, Václava, Zikmunda, Jana Nepomuckého, Barbory a neznámé světice. Ve štítě stojí navíc sochy tří svatých biskupů. Věže kostela byly opatřeny báními až r. 1869. Interiér kostela je zařízen barokně. Na rámovém hlavním oltáři je umístěn obraz od V. Mayera z r. 1743 a sochy svatých Petra a Pavla. Poutníci zde uctívali především obraz Panny Marie Karmelské (na postranním oltáři od libereckého autora F. Leubnera z roku 1774), ale také obraz „Matky Boží Vladimírské“ (Černá byzantská Madona) na protější straně v rokokovém kredenčním oltáři

(darovaná rodinou Meggan již v r. 1698). Kazatelna pochází z druhé poloviny 18. století. Sochy ve výklencích pocházejí z roku 1890. Varhany jsou barokní před rokem 1750 a pocházejí ze zrušeného augustiánského kláštera v Lysé nad Labem.

Z dalších historických budov Rožďalovic upoutá barokní fara – děkanství (1760) a domy s podloubím (19. století). Barokně upravený zámek je v současné době domovem důchodců, stejně jako budova bývalého kláštera u náměstí. Na náměstí stojí mariánský sloup se sochou Immaculaty (1718) a pokud jde o další sochy, nejceněnější jsou určitě dvě barokní sochy před zámek, stejně jako již zmiňovaná socha Neposkvrněné Panny Marie od Michala Jana Brokoffa. Jedná se konkrétně o svatého Václava a svatého Jana Nepomuckého.

Čím jsou Rožďalovice dále známé je fakt, že se tu narodili český knihtiskař Jiří Melantrich z Aventina (1511–1580) a zakladatel pedagogiky Gustav Adolf Lindner (1828–1887). Melantrichovy nejvýznamnější tisky jsou Mattioliho Herbář a česká bible zvaná „Melantriška“. V Rožďalovicích proto najdeme Galerii Melantrich, muzeum knihářství a Pamětní síň rodáků. Přijďte se podívat. Konkrétní informace ohledně bohoslužeb a poutí zvíte na děkanství v Rožďalovicích.

— připravil P. Miroslav Dvouletý

DIECÉZNÍ PASTORAČNÍ STŘEDISKO SRDEČNĚ ZVE

VÍKENDOVÉ SETKÁNÍ AKTIVNÍCH LAIKŮ

6. – 8. června 2008 v MCDO Hejnice

Téma: Kdo má naději, žije jinak

Přednášející: P. ThLic. Bohumil Kolář, P. Jan Balík

Společná modlitba, mše svatá, kulturní představení a dostatek volného času pro vycházky, soukromé rozjímání, přátelské rozhovory,...

Příspěvek na ubytování a stravu po celý pobyt na osobu činí 600 Kč

Přihlašujte se nejpozději do 5. června 2008

DVOUDENNÍ SETKÁNÍ KNĚŽÍ DO 10 LET OD VYSVĚCENÍ

8.–10. června 2008 MCDO Hejnice

Téma: Identita kněze v dnešní době

Přednášející: P. ThLic. Prokop Brož, Mons. Josef Koukl

Společná modlitba, mše svatá, dostatek volného času pro vycházky, soukromé rozjímání, přátelské rozhovory...

Jako součást programu proběhne v pondělí od 20.00 hodin koncert souboru Solideo, na který zveme i další zájemce.

Příspěvek na ubytování a stravu po celý pobyt na osobu činí 600 Kč

Přihlašujte se nejpozději do 5. června 2008

Přihlášky a informace:

Diecézní pastorační středisko, Komenského 4, 412 01 Litoměřice

Tel.: 416 738 036 E-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

www.pastoracni-ltm.cz

Rozvání na Mcelskou pout

Všem příznivcům Panny Marie
a přátelům Mcel:

VÝROČNÍ POUŤ DO MCEL
5. července 2008

Mše svatá – 10.00 hod.

kostel sv. Václava

Hlavní celebrant P. Jaroslav Stríž.

Od mcelských událostí – od tzv.
„Vidění tří mcelských děvčátek“
uplyne letos právě 159 let.

Příjezd veřejnou dopravou do
Nymburka a společný odjezd do Mcel
autobusem v 9.00 hodin od hl. nádraží
v Nymburku.

Návrat do Nymburka kolem 13.00 hodin

21

KŘESŤANSKÁ KONFERENCE

4.–6. 7. 2008

Pravidelná letní
Křesťanská konference,
kterou pořádá KMS a ČEA,
se uskuteční 4.–6. 7. 2008 v Praze.

motto
„NEPOCHYBUJ A VĚŘ“

POŘÁDÁ
Křesťanská misijní společnost
a Česká evangelikální aliance

KONTAKT
kk@kmspraha.cz
Stránky věnované akci
<http://kk.kmspraha.cz>

POZVÁNÍ BÝT HLAVNÍM ŘEČNÍKEM PŘIJAL
ALAN VINCENT Z BRITÁNIE (RESP. Z USA).

DALŠÍ ŘEČNÍCI: Jiří Unger, Marek Prošner,
Stanislav Bubík, Michal Klesnil, Marián
Lipovský, Petr Šimmer aj.

Z témat přednášek a seminářů: * Otázky víry * Nepodlehnutí zklamání * Víra, která přitahuje * Vedení chval * Víra na mateřské a na pracovišti * Cesta do hlubin študákovy duše * Evoluce, stvoření a smysl naší existence * Poraz svého obra! * a další

PROGRAM

pátek 4. 7.

hudební skupina: Gina's band
(J. Markovová)

8.00–9.30 registrace

9.30–13.30 J. Unger: Otázky víry

M. Prošner: Víra na vodě?

16.30–20.30 A. Vincent

MUDR. JAN PUR

OTČENÁŠ

a jeho kořeny

Díl druhý

S hrnující Beracha;

Potom David vyzval celé shromáždění: „Dobrořečte Hospodinu, svému Bohu“ A celé shromáždění dobrořečilo Hospodinu, Bohu svých otců, padli na kolena a klaněli se Hospodinu i králi.

Takto vypadá typická struktura židovské modlitby. Beracha na počátku, prosby, shrnující Beracha na konci.

Z tohoto důvodu je nepravděpodobné, že by Otčenáš končil slovy: „ale zbav nás od zlého“.

Zdá se, že původnímu textu je bližší závěr, jež uvádějí některé kodexy evangelia dle Mt., který zní: „Neboť tvé je království i moc i sláva na věky věků. Amen“.

Tímto zvoláním končí modlitbu lid po embolismu kněze ve mši svaté. Sám kněz tuto doxologii říká před modlitbou za manžele, jak dobře víte.

I když někteří apologeté zdůrazňují originalitu Otčenáše, podrobná analýza odhaluje, jak hluboce prvky této modlitby jsou zakořeněny v judaismu.

Pomineme-li její strukturu a přistoupíme k analýze jednotlivých částí, vyniknou souvislosti s židovskou liturgií. Dobře víte, že v evangeliích máme dochovány dvě verze (Mt 6, 9-13; Lk 11, 2-4) – Matoušovy se budu držet. Z mimo-kanonických textů je, pokud vím, dochován text Otčenáše v Didaché (Učení dvanácti apoštolů).

K tomu ještě malou poznámku. Obě verze (Lukášova i Matoušova) tvořily ustálené texty ještě před zapsáním v evangeliích. Poznalo se to podle zpětného převodu do aramejštiny, kde se obě rýmují. Není tedy Lukášova verze zkrácením Matouše nebo naopak není Matouš rozšířením Lukáše. Modlitba byla řečena učedníkům, ne zřejmě jen dvanácti, ale těm, kteří očekávali Boží království.

Otče náš: Toto označení Boha jako otce je charakteristickým rysem židovské modlitby, který se stále znovu opakuje.

Příkl.: Dl 32, 6 – Cožpak není on tvůj otec? Vždyť mu patříš. On tě učinil a zpevnil.

Iz 63, 16 – Jsi přece náš Otec. Abrahám nás nezná, Izrael (míněn praotec Jákob), ten o nás neví. Hospodine, tys náš Otec, náš vykupitel odedávna, to je tvé jméno.

Z citací je jasné, že Bůh je nazýván otcem Izraele a Izraelité jeho syny. Tato skutečnost je doložena v židovské liturgii. Např. v modlitbě – tefila, amida nebo dle názvu aškenázských Židů šemone esre – což znamená 18 berachot – požehnání. V ní se označení otce objevuje dvakrát.

Říká se v ní: Přiveď nás, Otče náš, zpět ke svému zákonu. Přiblíž nás, Králi náš, ke své službě (5 požehnání).

Odpusť nám, Otče náš, neboť jsme zhřešili, promiň nám, Králi náš, neboť jsme poklesli. (6 požehnání). Vyskytuje se i v 2 požehnáních před Šema, kde se říká: „Otče náš, Králi náš, otče milosrdenství nad námi. Protože ty jsi Bůh, náš Otec, náš Bůh.“

Označení otec se hodně užívá v liturgii Nového roku (roš ha - šana) a Dne smíření (Jom kipur), kde se běžně objevuje rčení: „Odpověz nám, Otče náš,“ „Odpusť nám, Otče náš“ a podobně.

Vidíte, že označení „Otec“ zdůrazňuje důvěru lidu v milosrdenství Boží, zatímco plurál „nás“ solidaritu společenství, jež se shromáždilo k modlitbě. Vezmeme-li tyto podobnosti vážně, pak protiklad, který někteří theologové a exegeti vidí v pojmu Boha u Židů a u Ježíše je přinejmenším problematický. Když pomineme, že židovská tradice zná pojem aba vztahovaný k Bohu, rozdíl mezi av (otec) a abba (tatínek) by se neměl přehánět. Uvážíme-li, že užití pojmu abba může být převážně křesťanské, nestojí v protikladu k užití pojmu av (otec), nýbrž představuje jemnější odstín.

Když my dnes říkáme Otče „nás“ – uznáváme, že všechna jeho zaslíbení, ohlašovaná proroky, se naplnila v nové a věčné smlouvě, v jeho Kristu; my jsme se stali „jeho“ lidem a ON „NAŠÍM“ Bohem. Tento nový vztah je nezasloužený dar vzájemné sounáležitosti. Láskou a věrností máme odpovídat na „milost a pravdu“, které jsme dostali v Ježíši Kristu (Jan 1, 17).

Jenž jsi v nebesích – také tento výraz

je častý v židovské liturgii. Nalézáme ho v ranní modlitbě: „Ty jsi Hospodin, náš Bůh, jenž je v nebi i na zemi.“

V pojednání Avot, v nejstarším a nejdůležitějším traktátu Mišny se uvádí: „Buď silný jako leopard... statečný jako lev, když plníš vůli svého otce na nebesích. (Avot 5, 23). Zde je jisté, že tento výraz má platnost metaforickou, ne geografickou. Vyjadřuje Boží transcenci, jeho „jinakost“ ve vztahu k člověku. Potom výraz „jenž jsi v nebesích“ nám připomíná nesmazatelný rozdíl mezi Ním a námi. Tento biblický výraz znamená způsob existence; ne jak je Bůh vzdálen, nýbrž jak je vznešený. Náš Otec není „jinde“ – je „za hranicí Všeho“, co můžeme z jeho svatosti chápat. Právě proto, že je třikrát svatý, je velmi blízko pokornému a zkrroušenému srdci.

Buď posvěceno tvé jméno:

Tato věta silně připomíná jednu z nejstarších židovských modliteb, kterou se uzavíralo čtení a studium Tóry a později synagogální bohoslužba: „Buď vyvýšeno a posvěceno jeho veliké Jméno ve světě, který On stvořil podle své vůle.“

Název této modlitby je odvozen od slova kadoš (svatý) – od něho jsou odvozeny 3 modlitby: Kadiš – provolává slávu Bohu, oslavuje jeho velikost a prosí, aby zahrnul svět plností útěchy a pokoje.

Keduša – je založena na trojnásobném svatý Iz 6, 3: Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy – v rámci modlitby trefila:

Kiduš – modlitba posvěcení šabatu a svátečních dnů. Pronáší se nad pohárem vína, symbolem nové skutečnosti, jež má nastat.

Výraz posvěcovat tvé jméno je také v modlitbě Keduša, která je součástí 3 požehnání trefily a v ní se říká:

„Budeme posvěcovat tvé jméno v tomto světě, jako ho posvěcují v nejvyšších nebesích.“

Paralela mezi těmito citacemi a Otčenášem vynikne, zamyslíme-li se nad tím, jak můžeme jako lidé „posvětit jméno Boží“. Může se tak stát slovem, ale především našim životem. Kdo je věrný vůli Boží a dává jí přednost před svou vlastní, „posvěcuje Jeho jméno“. Opravdové posvěcení Jména je v mučednictví, v darování vlastního života. Myslím, že lépe rozumíme tomu, co Ježíš naznačuje, když říká „buď posvěceno tvé jméno“. Tím vyjadřuje celou svoji víru, ale hlavně to, že daruje svůj život, který je obětován za všechny (Mt 26, 28; Lk 22, 19). Ježíš „smrti na kříži“, když poslechl vůli Otce, „posvětil Jméno“. A tak od Ježíšovy smrti na kříži tisíce Židů i křesťanů vstupujíce na popraviště do plynových komor a zvyávajíce Boha „posvětili Jméno“.

GINA

KŘEŠŤAN A HUDBA

POKRAČOVÁNÍ

KŘEŠŤANSKÉ ASPEKTY
SOUČASNÉ POPULÁRNÍ HUDBY
JAKO SOUČÁST
VÝCHOVY MLÁDEŽE

DIPLOMOVÁ PRÁCE

ING. PAVEL ŠUPOL

ZPĚVAČKA GINA JE U NÁS ZNÁMÁ SPÍŠE POD SVÝM VLASTNÍM JMÉNEM PŘEDEVŠÍM JAKO SKLADATELKA A ZPĚVAČKA CHVAL JIŘINA MARKOVOVÁ.

Osobní setkání s Bohem

Vyrůstala sice v tradičním křesťanském prostředí, kde se muselo chodit do kostela, ale víru v Boha u svých rodičů neviděla. Ve svých 12 letech po zklamání kamarádkou, která ji opustila pro její přesvědčení v existenci Boha, se rozhodla o Bohu dále nemluvit. Těšila se na okamžik, kdy se dostane na střední školu, kde by si mohla žít život tak, jak si jej sama představovala. Od svých 14 let začala tyto představy naplňovat a začala žít naplno nočním životem diskoték a setkáváním s přáteli v baru. Jak sama říká, zkusila kromě drog všechno.¹ V 18 letech se musela vdát a po nějaké době začala přemýšlet o způsobu života, který žila. Těžkosti v manželství a pocit prázdnoty ji přivedly k rozhodnutí vrátit se k mamince, která tou dobou naplno přijala Krista do svého života po nadpřirozeném uzdravení páteře. Skrze změnu v jejím chování a skrze její přístup k Bibli se v této své situaci po mnoha letech znovu obrátila v modlitbě k Bohu.

Na tuto situaci vzpomněla: „Můj manžel měl v 18 letech bouračku, to jsem ho ještě neznala. Kvůli ní seděl, protože jeho přítelkyně zemřela na místě. Právě v té době, kdy už jsme byli manželé, byl povolán na vojnu, aby ji šel dokončit. Musel ji přerušit kvůli výkonu trestu. V té době jsem začala hodně přemýšlet o životě, jestli život má smysl, jaký život můžu žít. Byla to pro mě velká otázka a připadala jsem si strašně nešťastná a nespokojená, protože jsem neměla žádné východisko. Neměla jsem žádnou pomoc pro svůj život. Věděla jsem, že ji potřebuji, ale nevěděla jsem, kdo by mi pomohl. Moji rodiče nebyli nablízku, a tak jsem si myslela, že jsou to rodiče. Vzala jsem svého syna a odjela jsem k mým rodičům

do Brna. V té době moje maminka uvěřila v Pána Ježíše, opravdu uvěřila. Ona sice předtím chodila do kostela, ale život s Bohem jako osobní vztah s ním neměla. Právě v této chvíli jsem na ní viděla velkou změnu v chování. V tom, jak ke mně přistupovala, v tom, že už nebyla nervózní. Ona mi často říkala: ‚Jiříčko, Pán Bůh tě má opravdu rád.‘ A já jsem tohle nesnášela a zvlášť jsem nesnášela, když mi říkala: ‚Pán Ježíš tě má rád.‘ Už jenom jeho jméno ve mně budilo takový nepříjemný pocit. Nevěděla jsem proč. Vlastně jsem si říkala, to je jediné, co já prostě nechci, to já nepotřebuji. Já jsem to brala, že bych ho musela mít jako berličku, ale já jsem potřebovala nějakou jinou pomoc. Ale je pravda, že každý ten den jsem přemýšlela o tom, co bude vlastně dál, jestli vůbec to naše manželství udržíme takhle, jestli budu dobrá máma, jestli to půjde. Věděla jsem, že už ani ty diskotéky mě nebaví, že tam nemám to správné využití, že vlastně se bojím o to, co doma. A bylo to fakt hodně těžké. A jednoho dne jsem si řekla, tak proč se nezeptat. Tak jsem si jeden večer klekla doma právě u těch mých rodičů, měla jsem vedle sebe svého syna a teď jsem přemýšlela, co vlastně řeknu. Uvědomovala jsem si, že je to zvláštní mluvit s někým, když vlastně v něho nevěřím. Bylo to hodně zvláštní. Tak jsem prostě klečela a chvíli jsem byla ticho a pak jsem se odvážila říct: ‚Pane Bože, jestli jsi, tak se mi dej poznat. Já tě nevidím, já se tě nemohu nějak dotknout, já tomu nerozumím. Ale jestli to je pravda a jestli mně chceš pomoci, tak přijď.‘ A to bylo jediné, co jsem řekla a hrozně jsem se začala bát. Protože do té místnosti jakoby vstoupilo světlo. Já jsem nevěděla, jestli někdo přišel a rozsvítil. Tak jsem se otočila a tam nikdo, Marek pořád spal a bylo tam ticho. Já jsem najednou pocítila takový zvláštní pocit. Teplo a blízkost někoho. Bylo to strašně hezké, takový pocit bezpečí,

taková jistota. A věděla jsem, že když se toho, o kterém jsem vlastně nevěděla, kdo to je, budu držet, že se nebudu muset bát. A najednou v tu chvíli jsem si uvědomovala svůj hřích, to, jak jsem žila. Teď jsem si najednou začala uvědomovat všechny věci, které jsem v životě udělala. Takové to neodpuštění vůči manželovi, vůči rodičům, že mě nutili chodit do toho kostela. Najednou všechno se mně začalo takto objevovat a strašně jsem začala brečet. Tak jsem brečela a jenom jsem říkala: ‚Tak mi to odpusť a tohle mi taky odpusť.‘ Byl to takový zvláštní večer, na který nikdy nezapomenu. Já jsem potom hodně k ránu usnula, probudila jsem se a věděla jsem, že můj život bude jiný. Rozhodla jsem se, že se stanu věřícím člověkem. To ráno jsem si půjčila od maminky bibli a začala jsem si číst. Byla jsem strašně překvapená, co tam všechno je a říkala jsem si, že je to tak, jako by to napsal někdo dneska.“² Tento večer znamenal nejenom počátek jejího pevného vztahu s Bohem, ale i počátek jejího skládání, ve kterém se odráží celý její život protkaný vírou v Boha. Proč právě ta je obsahem jejích písní: „Hodně často se mě lidé ptají, proč zpívám jenom o Bohu. Odpovídám, že nic jiného asi neumím. Víra v Něj je pro mě to nejdůležitější v životě. Držela mě při mých nejtěžších obdobích a dávala mi smysl. Vlastně to bude taky tím, že jsem začala skládat až po mé noční zkušenosti.“³

¹ Jiřina Markovová. Dostupné na: <http://www.twr.cz/view.php?cisloclanku=2006080022>

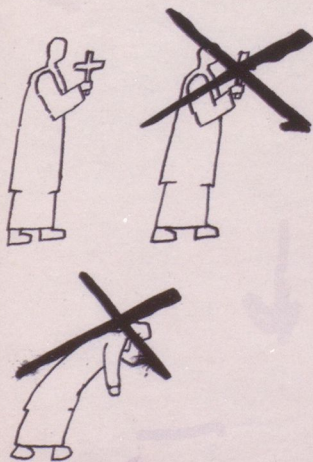
² Gina – zpěvačka, co se ničeho nebojí, IN! – dívka svět, 2007, roč. 3, č. 2, s. 4-5.

³ Gina. Moje hudba. Dostupné na: <http://blog.myspace.com/>

Dámy a pánové, Jáhen Jan HRUBÝ

Znal jsem jeho dílo díky Mladému světu z osmašedesátého, v té době ovlivňoval moje výtvarné citění a měl jsem jeho věci moc rád. Jaké bylo moje překvapení, když mne před pár měsíci oslovil v Litoměřicích a poprosil mne o fotografie z jakési akce. V té době jsem zrovna křísil z mrtvých Zdislavu a děkuji Otci, že nás dal dohromady a já mohu s tímto výtvarníkem spolupracovat. Přijměte tedy tyto dvě strany jako představení toho, jehož kresby, jak doufám, budete ve Zdislavě vidat často. Ostatně, rozhlédnete-li se pozorně po tomto čísle, najdete jich hned několik.

Jene, díky. P. H.

Jste znám jako humorista, jehož nenápadnost je v nápadech. Kde se bere humor?

Myslím, že humor je dar, kterým si uvědomuji svou svobodu. Viděl jsem, jak vojáci nacvičovali kladení věnců se starými pneumatikami. Představil jsem si slavnostní ukládání ojetých pneumatik a zasmál se. Na druhé straně beru oběť neznámého vojína a oběť vůbec smrtelně vážně, a tím ten humor neupadá do křeče a samoučelnosti. Ale to všechno můžu dělat jen ve svobodě, která by neměla sklouznout do libovůle. Kde není tento humorový odstup dovolen, bývá neznámý vojín zneužit totalitami všeho druhu. Fanatici smyslem pro humor moc neoplývají.

Málokterý umělec si dnes troufne tvořit na odlehlejších místech mimo hlavní výtvarná centra. Jak se s tím vyrovnáváte? Má tato skutečnost nějaký podíl na tom, že se nevěnujete aktuálním problémům ve společnosti?

Jeden z aktuálních problémů ve společnosti je zvyšující se kriminalita. Nástroj, který by ji měl omezit, nefunguje. Věznice jsou přeplněny a soudní moc tiše toleruje, že odsouzený nenastoupí výkon trestu. On tím vlastně řeší aktuální problém ve společnosti. Osobně dávám přednost prevenci. Ta se dá dělat i mimo výtvarná centra. Mám na mysli volnočasové aktivity venkovské mládeže, pro které pořádám výtvarné dílny.

V posledních letech došlo ve vaší tvorbě ke změně. Zabýváte se grafikou a experimentujete. Co způsobilo tuto změnu?

Grafika mě vždycky přitahovala. Už na brněnské umprum jsem přestoupil z architektury na grafiku. Teď jsem zase na grafiku přestoupil z kresleného humoru, ale ne úplně, občas ještě obešlu nějakou soutěž. Také publikační možnosti pro kreslený humor jsou dnes značně omezené.

Vycházíte z podobností a dáváte je do nových souvislostí, v nichž se mísí nadsázka s úsměvnou absurditou, ale nikdy nepřekročíte mez laciné podobiznovosti. Máte rád život se všemi jeho kotrmelci a hloupostí?

Nevím, jak na tuto otázku odpovědět. Napadá mě přísloví, jakou lžící máš, tolik nabereš. Tak snad mám rád život do té míry, jak mi to dovoluje moje kapacita. Nevím, jak to dokážu sám posoudit, ale kdo by se tím chtěl zabývat?

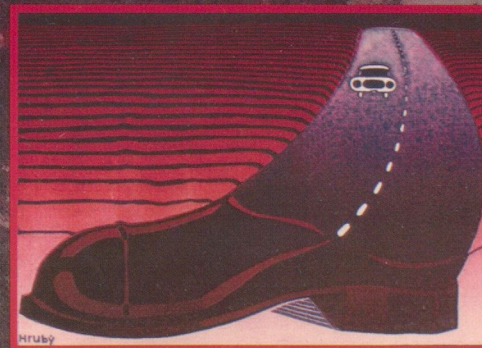
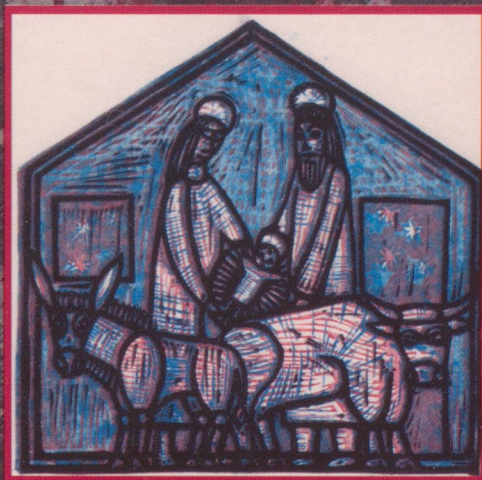
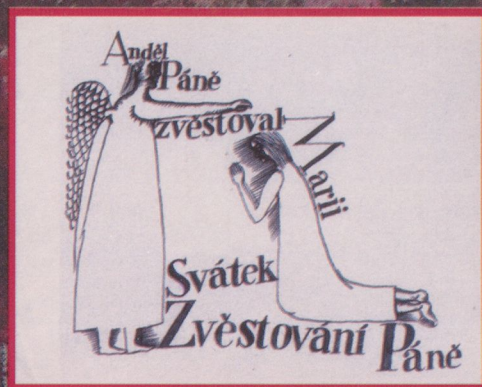
Vaše práce často připomínají dno esejisty G. K. Chestertona známého svými paradoxy. Stačí změnit literární titul „Co je špatného na světě“ na „Co je divného na světě“, a jste doma. Je to Váš oblíbený autor?

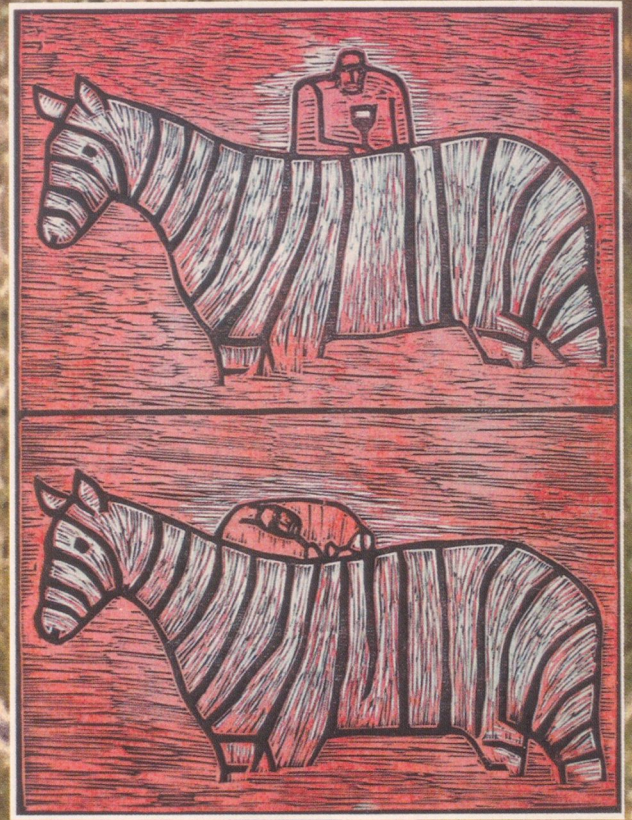
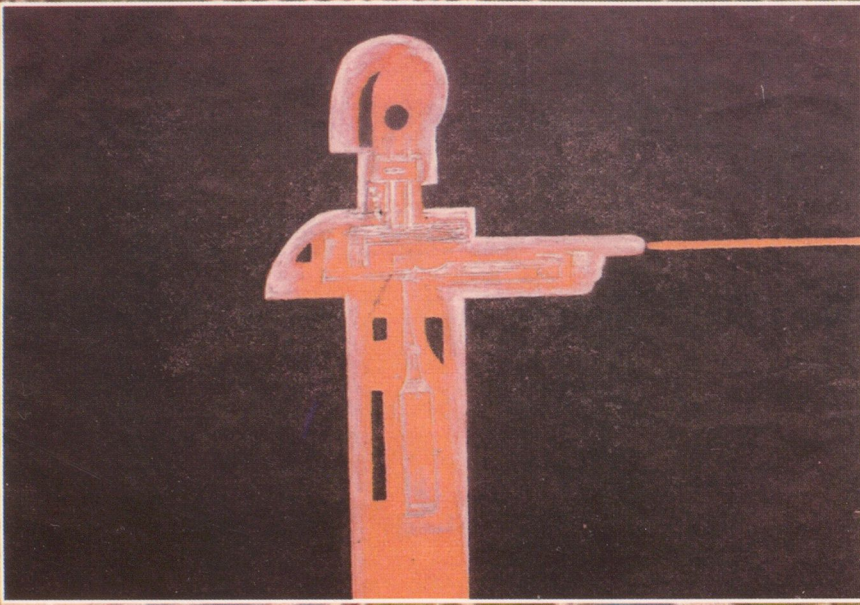
Chesterton mě hodně ovlivnil. Je to jeden z mála autorů, u kterého mi jistá suverenita názoru nebyla protivná. Těsně po listopadu jsem citoval v tehdejší Lidové demokracii jako své motto Chestertonův výrok „největší dobrodružství je dělat dobro“. Dnes se mi vybavuje ještě titul Aloise Jiráska „Proti všem“, který mi dal tatínek s věnováním „Jeničkovi k vánocům, aby se učil od husitů“.

Nyní převážně hledáte podobnosti mezi funkcí člověka a funkcí řemeslnického náradí a nalézáte shodnou mechaniku. Co Vás k tomu vede?

Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, jak tělesný pohyb působí na lidský organismus blahodárně. Tisk na velkém přítlačném lisu mi tak nahrazuje tělesné cvičení, ke kterému nemám dostatek vůle.

M. Hlaváčková

Jáhen

J A N H R U B Ý

